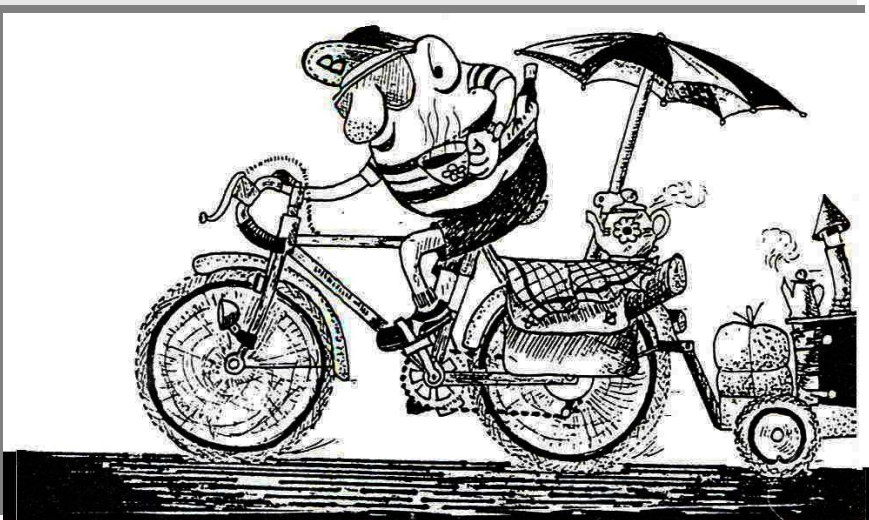

EXPEDICE 2002

aneb

...Nejasná zpráva
o zániku Expedice...

Předmluva

Motto:

Co se může pokazit, to se pokazí. Může-li se pokazit víc věcí, pokazí se ta, která napáchá nejvíce škod.

Murphy

Když kdosi vytvořil krajně pesimistickou postavu pana Murphyho a vložil mu do úst ty nejzápornější a nejpesimističtější citáty, výroky a postřehy, netušil, jak blízko bude realitě dnešních dnů. Bohužel je to tak. Zkuste se rozhlédnout kolem sebe. Já vím, dnes v době katastrofálních povodní v místech, kde by je nikdo nečekal se zdají prohry a bída jednotlivce naprosto nicotnými. Ale globální bída, neštěstí a pesimismus je souhrnem takovýchhle jednotlivých běd.

Ani nám, tedy seskupení Hell's Tour plus se toto nevyhnulo. Začalo to odchodem Markéty před začátkem loňské sezóny. Všechno zle zakolísalo, protože jejím odchodem se narušil plynulý chod organizace. Stejně jako by zakolísalo vše odkud odchází První Dáma. Na podzim, kdy se k nám zase přidala se zdálo, že se vše urovná a po drobných úpravách vztahů zase bude všechno fungovat. Vypadalo to, že všechno vyjde. Zvlášť po velmi zdařilé akci Hory 2001, kterou připravila celou sama. V letošní sezóně pak mimořádně podařená výprava Narozeniny. Ale těsně před dokončením příprav Expedice 2002 Markéta opět odchází a zase to spěje od desíti k pěti. Do toho všeho má Martin čím dál méně času a já jsem se ocitl bez zaměstnání. Zároveň probíhá globální přestrojení kol na verzi 2002. Prakticky na všechno jsem zůstal sám. S vypětím všech sil a prostředků je však Expedice připravena k realizaci, všechna kola přestrojena, vydány zatím všechny zprávy a co víc, podařilo se mi sehnat peníze na odjezd, nehledě na potíže na pracovním úřadě. Nebýt krajně kladného přístupu paní Jelínkové, která má na pracáku na starosti můj případ, neměl bych šanci vyjet. Tímto jí ještě jednou děkuji.

Teda tolik potíží s Expedicí tu ještě nebylo. A jak je to s tím zánikem? No, jen čtěte...

Expedici

tentokrát

2002

Těm, co o to ještě stojej dáváme na vědomí, že se letos zase koná senzační výjezd po Evropě. Po nepříliš povedené akci z předešlého roku jsme se letos rozhodli podívat se jihovýchodně. Přesněji do Chorvatska.

Pojed' tedy i ty zjistit jak to chodí jinde než v Západní Evropě.

Na této cestě, jako konečně na všech předešlých, zažijeme nepochybně spoustu neuvěřitelných věcí. Kromě jiného i to, jak přežít v zemích, kam nedosáhne Euro.

Takže jak na to:

Kdyže?

Tato Expedice propukne **19.7.** a skončí **19.8.** to celé v roce **2002.**

Sraz je určen na 13.00 hodin v Jeskyni. Návrat se předpokládá onoho 19.8. tamtéž.

Kdeže?

V pátek v místě srazu proběhne naložení bágľů na kola, po té se uskuteční transport kompletů do prostoru Hlavního nádraží, kde zase všechno sundáme a naložíme do vlaku. Ve 14.57 nám to jede. Pokud všechno vyjde, vysypou nás v Hodoníně.

Pak už to bude jen na našich silách.

Z Hodonína to vezmeme na Slovensko, konkrétněji přejezdem do Štúrova. Tady použijeme nový most a ocitneme se v Maďarsku. Z hranic je to jen kousek do Budapešti, kde nás zajímá zejména hystorické jádro města. Pak se odebereme k Balatonu. Po důkladném vykoupaní a umytí budeme pokračovat do Chorvatska na návštěvu Plitvických jezer. No a dál se přesuneme na ostrov Krk, kde to trochu prošmejďíme. A odtud už pojedeme domů. Ne přímo. Zastavíme se na Istrii. V Pule, Poreči, Izole a Koperu. Pak omrkneme Julské Alpy a přes Rakousko do Prahy, do Podolí, do lékárny, do ...

Jakže?

I letos na kolech (jízdních). A to tak, že „na těžko“. Tedy spát se bude, kde to půjde (někdy i jinde), stravovat se budeme z vlastních zásob doplněných o místní kořínky a kobyľky. Ty budeme doplňovat průběžně.

Pročže?

Protože bagr bez vody nehrabe. Kromě toho chceme k moři a vůbec.

Za kolik že?

No tak tohle stanovit byl pěkný oříšek. Pokud pomineme skutečnost, že Chorvatská měna se shání pěkně blbě a Slovinské peníze v Praze prostě nejsou, je tu ještě jeden háček. Od letošního ledna platí v Evropě jednotná měna Euro. To je bordel! Takže k věci:

Tedy celková suma bez pojištění činí **13.000,- Kč**
Přesněji později.

Co s sebou?

Všechno, co úplně vyplní prostor bagáže a je co nejtěžší. Jinak to nemá cenu. Pak by to sneslo kolo s bagáží, nákej ten pas, doklady o pojištění atd.

A kromě toho:

Pro všechny:

Předmět

jízdní rukavice
trička s krátkými rukávy
trika s dlouhým rukávem
tepláková souprava
šustáková bunda
kraťasy
dlouhasy
spodní prádlo
ponožky tlusté i tenké
plavky
ručník
kapesníky
šátek
brýle sluneční i čiré

vhodná obuv
mycí potřeby na člověka
spacák
karipříbuzný
ešus
lžíce, lžička

flašky
vařič
zapalovač
KáPéZetka
nůž
otvírák
toaletní papír
papír, tužka
provázky a řemeny
peníze
cestovní pas
průkaz pojištěnce VZP

Použití

aneb akce čisté ruce
pokud nemáte jednu ruku dlouhou
délky odpovídající opět délce rukou
na izolaci člověka od chladu
na izolaci člověka od větru a deště
nezaměňovat se zkratky
dlouhé kraťasy
ňáký trenyrky mít musíš!
na odpuzování komárů v noci
do vody
do sucha
až dojdou kakočkaníky
na mávání při odjezdu
oboje - protože brejle se bez brejlí
špatně hledají
čím vyšší kramfleky, tím líp
na svého vlastního, samozřejmě
na odložení těla na noc
karitchýni nechte doma
ať je v čem jídlo připalovat
předmět na dopravování potravin do
tlamičky
na vodu
na výrobu tepla
neplatí pro skauty
platí nejen pro skauty
až ulovíme mamuta
neulovili...tak ať máme co jíst
POZOR! Nesplést s toazimním.
na dopisy nejen domů
na nouzové připevňování čehokoliv
bez peněz do hospody nelez!
v žádném případě ne kšandy!
pakliže jsi u nich pojištěn(a)

Pro nositele doupat:

ležák	tmavý
tepelný štít	aby nás nepřekvapil noční chlad
šňůry kotevní i křížové	na sušení prádla
kolíky	od kytary
plachta	až budem mít vítr v zádech
pobočné světlo	na pohlcování tmy

Doporučujeme:

foťák a filmy	jinak nám to nikdo neuvěří...
slovník	Však už se nějak dohodneme
česko – slovensko – maďarsko –	
chorvatsko – rakouský	
dostatek igelitových sáčků	nenecháváme bordel v lese
společenské hry a hudební	kuželky, piano, rumbakoule,
nástroje	
míče, komické převleky a písně	do nepohody

Pro navigátory:

mapay	centra Nikaragui 1:10 000 000
dalekohled	na pohled zpět
busola, kompas, sextant	k ničemu

Toto vybavení mít v dostatečném množství, abys to mohl(a) případně půjčovat kamarádům, kteří stoprocentně nejméně polovinu věcí zapomenou doma. Pak to všechno zabalit nejprve do igelitových tašek a pak při pokusu naskládat to do bágků zjistit, že to tam za nic na světě nejde narvat. Tak to zase celý vybalit a něco zredukovat (např. počet ponožek apod.) a pokus vecpat to dovnitř opakovat do té doby, až celá halda krámů zmizí uvnitř bágků (včetně bágků předních) a ty neprasknou.

Na závěr kudyže a kamže:

Trasa Expedice
2002
<i>Vlak do Hodonína</i>
Hodonín
<i>překročit hranici do Slovenské republiky</i>
Holíč
Popudinské Močidl'any
Vieska
Oreske
Rybky
Senica
Jablonica
Trstín
Bíňovce
Boleráz
Zámok
Kľčovany
Trnava
Doľná Streda
Váhovce
Kaskády
Šaľa
Trnovec nad Váhom
Jatov
Tvrdošovce
Čiky
Nové Zámky
Bajč
Gbelce
Štúrovo
<i>překročit hranici do Maďarska</i>
Esztergom
Pilisszentkereszt
Pomáz
Budakalász
Budapest
Budaörs
Biatorbágy
<i>Směr Herceghalom</i>
Bicske
Bodmér
Vértesszőlős
Csákvár
Csákerény
Bodajk
Fehérvárcsurgó
Gúttamási
Bakonykúti
Várpalota
Veszprém

Csopak
Balatonfüred
Aszófő
Örvényes
Balatonudvari
Balatonakali
Balatonszepezd
Révfülöp
Balatonrendes
Ábrahámhegy
Badacsonytomaj
Badacsonytördemic
Balatongyörök
Vonyarcvashegy
Gyenesdiás
Keszthely
Sármellék
Balatonmagyaród
Galambok
<i>Změna mapy</i>
Zalaszentjakab
Mihály
Sand
Pogányszentpéter
Iharosberény
Iharos
Csurgó
Berzence
<i>překročit hranici do Chorvatska</i>
Perdöcmajor
Göla
Novačka
Repaš
Molve
Virje
Šemovci (43)
Bjelovar
Rajč
Farkasevac
Ivaničani
Dubrava
Mostari
Kloster Ivanic
Ivanic Grad
Posavski Bredi
Topolje
Lijevo Dubravac
Lijeva Luka
Lijeva
Martinska
Mahovo
Setuš (37)
Sisak

Pracno
Mošćenica
Petrinja
Župič
Gora (37)
Marinbrod
Glina
G.Selišće 3.pravá
M.Obljaj
Veliki Obljaj
<i>překročit hranici do Bosna Hercegovina</i>
Bosanska Bojna
Vrnograd
Velika Kladusa
<i>překročit hranici do Chorvatska</i>
Cetin Grad
Slunj
<i>Obrat' mapu (1)</i>
Bročanac
Rakovica
Poljanak
Plitvice
Čorkova Uvala
Javornik
Mala Kapela
Glibodol
Lipice
Križpolje
Brinje
Prokije
Županj
Grabova Lokva
Krivi Put
Alan
Krmpote
Klenovica (8)
Novi Vinodolski
Selce
Crikvenica
Kraljevica
Krk
<i>Smejdní po ostrově</i>
Kraljevica
Rijeka
Icici
Lovran
Moscenicka Draga
Vozilici
Barban
Želisky

Glavani
Divišiči
Celija
Vodnjan
Pula
Ševrida
Valbandon
Fažana
Peroj
T.N.Barbariga
Bale Valle
Brajkovici
Krunčiči
Kloštar
Flengi
Fuškulín
Mugeba
Poreč
Novigrad [Istra]
Umag
Madona d.Caruso
<i>překročit hranici do Slovinsko</i>
Secovlje
Seca
Lucija
Piran
Dobrava
Izola (2)
Koper na Vanganel
Na St.Anton před ním doleva
Dekani (10)
Rižana
Černi Kal
Petrinje
Klanec při Kozini
Kozina
Senožeče
Razdrto
Hrusevje
Hrasce
Postojna
Veliki Otok
Bukovje
Hrušica
Lome
Crni Vrh
Idrijski Log
<i>Mapa Slovinsko</i>
Idrija
Spodnja Idrija
(610)
Gorenja Kanomlja
Oblakov Vrh
Dolenja Trebusa

Nezoufejte, už jste na 8. stránce.

(102)
Slap ob Idrijci
Idrija pri Baci
Baca pri Modreju
Modrei
Tolmin (203)
Idrsko
Kobarid
Trnovo ob Soci
Srpenica
Zaga
Pluzna
Bovec
Kal Koritnica
Soca
Spodnja Trenta
Trenta na Logu
Prûsmyk Vršič
1611 m.n.m.
Kranjska Gora
Podkoren
<i>překročit hranici do Rakousko</i>
Wurzen Paß
1073 m.n.m.
Villach (Warmbad)
Villach-Ossiacher See
Annenheim
Sattendorf
Sankt Urban
Kärnten]
Bodensdorf
Steindorf
[Kärnten]
Tiffen
Rabensdorf
Feldkirchen in
Kärnten
Glanegg
Tauchendorf
Liebenfels
Sankt Veit an der
Glan
Sand [Kärnten]
Breitenstein
[Kärnten]
Wolschart
Möbling
Pöckstein-
Zwischenwässern
Hartmannsdorf
Kärnten]
Dürnstein in der
Steiermark
Wildbad-Einöd

Neumarkt in
Steiermark
Perchau
Scheifling
Unzmarkt
Sankt Georgen ob
Judenburg
Sauerbrunn
Katzling
Unterzeiring
Möderbrugg
Sankt Johann am
Tauern
Hohentauern
Trieben
Dietmannsdorf bei
Trieben
Admont
Ober-Hall
Sankt Gallen
Varianta č.1
Weißbach an der
Enns
Altenmarkt bei
Sankt Gallen
Schifflend
Leitenbauer
Rettenstein
Hintstein
Großbraming
Laussa
Sand
[Oberösterreich]
Garsten
Steyr
Gleink
Dietachdorf
Kronstorf
Enns
Ennsdorf bei Enns
Altaist
Ober Gaisbach
Wartberg ob der
Aist
Neumarkt im
Mühlkreis
Lest
Freistadt
Rainbach im
Mühlkreis
Kerschbaum
[Oberösterreich]
Wullowitz
<i>překročit hranici do česká republika</i>

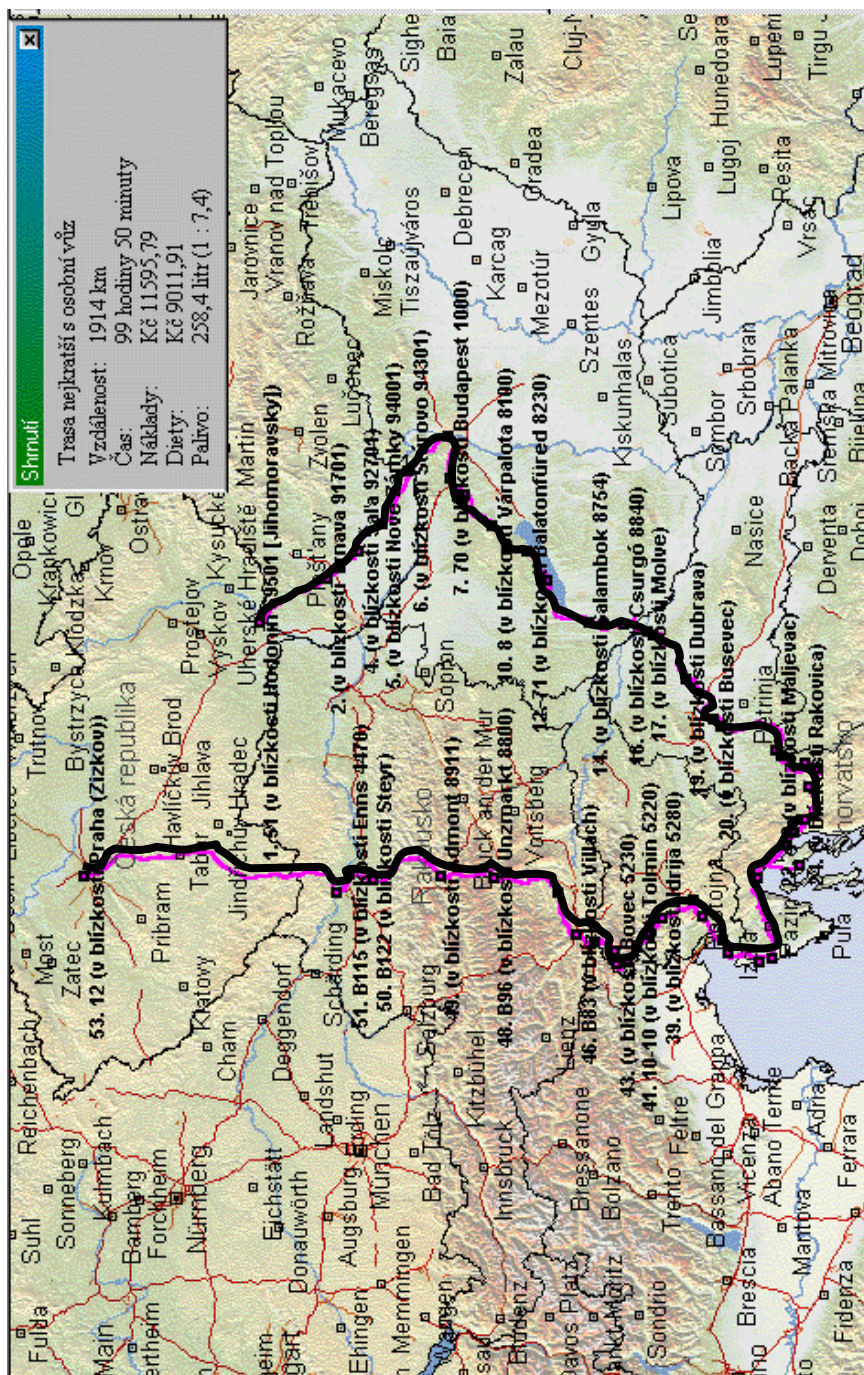
Právě tady končí 8. stránka.

Nazidla
Skoronice
Kaplice (Kaplice-Nadrazi)
Netrebice
Krasejovka
Bukovec
Plana
Borek
Veselí nad Lužnicí
Soběslav
Planá nad Lužnicí
Košín
Na Kohoutově
Rzava
Moravec
Sudoměřice u Táb.
Miličín
Oldrichovec
Votice
Olbramovice
Poříčí nad Sáz.
Mestecko
Nespeky
Krivacek
Babice
Ladvi
Olesovice
Kamenice
Nova Hospoda
Zelivec
Horní Jircany
Jesenice
Praha

Nezoufejte, už jste na 9. stránce.

Varianta č.2
Weyer Markt
Gaflenz
Aschbach Markt
Wallsee
„Dunajská stezka“
Podle Dunaje do
Krems
Gnexendorf
Stratzing
Dross (37)
Jaichof (32)
Eisenbergeramt
Eisenberg
Altpölla
Neupölla
Germanns doleva
Allentsteig
Přejet (303)na(5)
Weinpolz
Lichtenberg
Waidhofen
a.d.Theya
(5)na
Heidenreichstein
Eisgam
překročit hranici
do česká
republika
Nová Bystřice
Číměř
Horní Pěna
J.Hradec
Studnice
Pluhův Žár
Dírná

Mezná
Kvasejovice
Soběslav
Myslkovice
Košice
Skopytce
Choustník
Krtov
Radenín
Hroby
Chýnov
Mašovice
Hrachovice
Ml.Vožice
Sebířov
Louňovice p.B.
Vlašim
Divišov
Ostředek
Sázava
Stříbrná Skalice
Jevany
Vyžlovka
Babice
Břeží
Praha

Hrubý náhled na trasu...

Nejasná zpráva o zániku Expedice 2002

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	1798	0	0	27

Ráno 19.7.

Tak a konečně je tu začátek EXPEDICE. Scházíme se okolo desáté v Jeskyni. Probíhají typické před odjezdové procedury. Všichni až na Marcelu máme sbaleno. Té chybí zabalit přední bágly. My ostatní ji pomáháme jak to jen jde. Tak kdo pojedje? Já (Tereza), Dig, Martin a Marcela. Tedy opět jen ve čtyřech! Před dvanáctou jsme konečně připraveni k odjezdu. Vyjíždíme před bránu a chystáme se odjet. Marcela zapnula palubu a vyvalil se oblak kouře na zadní části kola. Vyhořelo ji dobití. No to je potřeba. Dig to opravil odstraněním ohrořelých částí a pravil, že závada není vážná a pokud to bude nutné, opraví ji na cestě. Došla jsem vrátit klíče a konečně jsme vyjeli. První opření do pedálů bylo hrozné. Kolo se vrátilo a kinkalo a nedalo se učit. Dělal si prostě co chtělo. Asi bude nějaký čas trvat, než si zvykneme i na přední begáž. Už se moc těším až z bágli něco užereme. Tak a teď se přesouváme na Smíchovské nádraží odkud pojedeme do Hodonína. Z Hodonína pojedeme už po svých. Sjeli jsme na Koněvku a odtud ke Křižovatce u Bulhara a dále na Příkopy a přes Ujezd na Smíchovské nádraží. Zastavili jsme u brány a Marcela s Martinem šli na průzkum. Potřebujeme podat průvodky ke kolům a naučit cestu na nástupiště, aby jsme kola nemuseli táhnout do schodů. Tak v nákladní pokladně mají do půl druhé přestávku, ale cesta na nástupiště je podle průzkumu OK. Tak máme hodinu času. Zajeli jsme do nedalekého parku, zasedli na lavičku, otevřeli kyblík s rybizem, který veze Marcela a pustili se do čtení. Musíme si dočíst zatím poslední (čtvrtý) díl Mládi v Haizlu. Po půl druhé jsme se vrátili zpět na nádraží. Kluci šli na obřídku a Marcela vyndala průvodky ke kolům. Kluci se vrátili z obřídky a nejsou moc nadšeni. Pak cosi domlouvali v pokladně a výsledek byl, že nás pracovníci dráhy odvezli na nástupiště služebním výtahem. Na nástupišti jsme odstrojili kola. A spolu se zadními bágly je naložili do služebního vagónu. Přední jsme si vzali do kupy. Doplatili jsme cenu za zadní bágly a zasedli v kupy. Protože doba oběda už minula poobědvali jsme rohlíky se salámem. Mezitím se s Marcelou přišel rozloučit

tatinek. Po napapání jsme se pohodlně usadili a povídali si o všem možném.

Trz

Těsně před rozjezdem vlaku do kupé vtrhla nechutně tlustá ženská, která na konci ruky vlála malá holčička. To je nepříjemné. Jsme v kupé pro matky s dětmi tak je sem musíme pustit. Ale co. Jsou tu dvě místa tak o nic nejde. Ale v zápětí se sem přisral chlap a začal tvrdit, že my tady nemáme co dělat a že sem smí dítě a dva rodiče pročež má jeden z nás vypadnout. Tak to teda NE! Nejsem si úplně jistej ale aspoň dříve to bylo definováno pro matky s dětmi. A bývala pakárna aby sem směl s dítětem chlap. A dva rodiče? Podle mě úplná blbost. Až přijedem domů, bude to muset Marcela zjistit. Vlak se rozjel. My jsme zvedli opěrátka mezi sedadly a do vzniknuvšího místa napasovali Terku. Ven nepůjde nikdo! Kromě toho je chodbička plná. Zase si povídáme, těšíme se na to až z vlaku vystoupíme a později si čteme. Tentokrát Mládí v hajzlu 4. To je ten díl, který jsme na loňské Expedici nedočetli. Kolem vlaku se míhají stanice, kde nestavíme a až na Moravu to celkem ženeme. Ale tady zastavujeme v polích a popojíždíme jen zvolna. Důvod je jednoduchý: rekonstruují tady trať. A nejen to. Je tu spousta nově opravených nádraží a stanic. Tak sem ČD strká peníze! No dobrá. Je to pro dobrou věc. V Olomouci nás opustila ta rodinka, co byla příjemná jak drobký v posteli. Hned se nám ulevilo.

Nejspíš jsem se v kladném hodnocení Českých Drah poněkud unáhlil. Peníze utrácěj o život, možná na dobrých místech ale přímo ve vagónu, kterým jedeme rovněž investovali do zámků nové generace.

Za hodinu a nějaký drobný jsme konečně v Hodoníně. Vyhrnuli jsme se z vlaku a šli si vyndat kola a bágly z nákladového prostoru. Pracovníci dráhy při tom ani moc nepřekáželi. Je neuvěřitelné jak tentokrát hladce a jednoduše proběhla doprava. Žádná pakárna ani škody.

Vyjeli jsme na ulici. Vůbec netušíme ve které části města jsme. Takže zcela logickou cestou jsme vyhledali věž kostela a vydali se k němu. Pak tam byla hlavní a to už jsme se našli. Z města jsme venku hned. A zároveň na české celnici. Celník mrknul do pasů, popřál nám šťastnou cestu a poslal dál. Slovenského celníka zajímal jenom můj pas a taky nás hnál. Zdá se, že jsme prašiví. Ještě před odjezdem z nádraží jsem se s Martinem podívali do mapy jak by to vypadalo, kdybychom chtěli jet do Rohova. To je ta vesnička, kudy jsme se vraceli z Expedice 99 a poznali tam nějaké lidičky. Je to prakticky na trase, takže je pojedeme pozdravit. Jedeme po silnici č.51 na Senici. Jede se docela dobře. Akorát trochu pomalu. Tereze to nějak nejede. Není divu. Jedeme první den, nejsme zvyklí na zátěž a co já vím, nikdo, ani Tereza, se v poslední době nezabýváme ničím, co by posílilo naší kondici. Na Rohovské odbočce jsme před desátou. Projíždíme vesnicí a najisto míříme ke krčmě. A jsme tu. Krčmář nás poznal a po poměrně dlouhé dohodě i věděl koho hledáme. Bohužel oba hledaní nejsou dostupní. Jeden odešel před čtvrt hodinou a druhý jde zítra ráno do práce a dnes z ní ještě nedorazil. A tak po krčmářovi posíláme pozdrav a jedeme se ubytovat za vesnici. Stavíme plné doupě a vaříme večeři. Při natahování plachty se mě a Marcele vlivem nestejně rychlosti tahu zachytila plachta za vařič a převrhla jej. Samozřejmě na ležáky, karimatky, spacáky a polštářky. A co hůř vařič nezhasnul. Odhodil jsem jej a pokusil se minimalizovat škody. Teda upřímně: Fakt mě rozčiluje myšlenka, že neprší, je teplo a já budu spát v mokru a chladu. No to je zase výhod. Po večeři spíme.

Dig

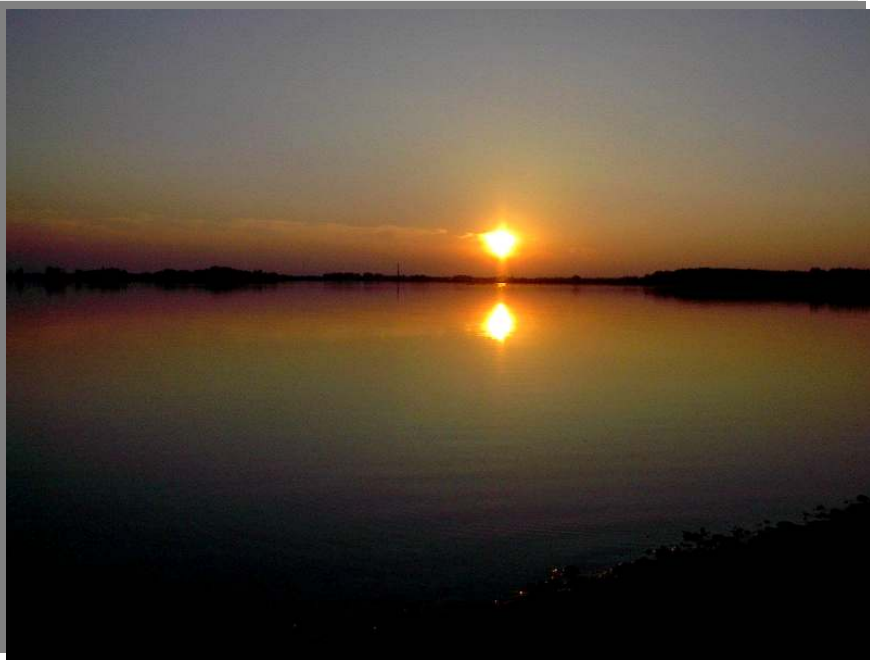
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Rohov	37,5	1830	32,9	16,1	28-15

Ráno 20.7. sobota

Probudil mě pes. Strčil nám hlavu do doupěte, pak se znechuceně otočil a odešel. Znovu mě probudilo Terezino žvanění. Už je to tu zas. A na závěr mě probudilo vedro. Tak dobrá, vstáváme. Je půl deváté. Připravujeme první expediční snídani. Rohlíky s paštikou a čaj. Odjíždíme. Je pod mrakem ale teplo. Teploměr hlásí 26,5 °C. Jede se docela dobře. Zastavujeme v Senici u Billy za účelem dokoupení pitných prostředků a pečiva. Budíme tu docela rozruch. Jedeme dál. až do Trnavy se jede svižně a klidně s výjimkou jednoho ošklivějšího kopce. Později jsme z mapy vyčetli, že jsme zdolali Malé Karpaty. Terka zase jede nějak pomalu. Zkontrolovali jsme jí kolo, ale závadu nenašli. Asi jí to dneska nějak nesedne. V Trnavě jsme zastavili v Harley Clubu, jediné hospodě, kde se vaří. No to jsme si zase dali. Je vidět, že Slováci slezli ze stromů teprve nedávno. Vybavení a prostředí je slušné, ale obsluha... Nepříliš hezká holka, hledící vyloženě nepřátelsky. Slováci zapráskaný! Neserte mě s těma hospodama! Po jídle zase jedeme... na zmrzlinu. To je vám vynález, tahle zmrzlá smetana naředěná vodou a doplněná ochucovací typy E235. Tak jo, jedeme dál. Po chvíli zmateného popojíždění po městě (ať žije navigace Martine) jsme na správném

výjezdu a pak dál jedeme po trase. Jediné, co stojí za zmínku je, že se naše silnice změnila na čtyřproudovku s odstávkem. Kolem jezdí auta. Docela rychle. Ale místa je tu dost, takže není žádný problém. Od rána máme vítr v zádech a tak je rychlost přesunu je kolem 27 km/h. Tedy moje a Marcelý. Martin jel chvíli s námi a pak se placatil vzadu s Terezou. A jsme v Seredi. Už za Trnavou začalo svítit slunce a je vedro. Dokud jedeme je to dobré, protože se uchládíme kolem nás proudícím vzduchem. Jakmile přibrzdíme, nebo zastavíme je zle. Okamžitě se přehříváme. Je nanejvýš potřebné jet se vykoupat. Pro realizaci nápadu volíme Váh. Hned ve vesnici Šoporňa jsme našli pěšinku k řece v vydali se tam. Je tu pěkně. Po vyvlečení kol na hráz jdeme rovnou do vody. Trochu nás překvapuje množství aut a lidí zde trávících sobotní odpoledne. S Martinem jsem doplaval asi do třetiny toku k nějakým klackům. Teprve když jsme se jednoho chytili, zjistili jsme jak mohutný je tu proud. Po doplávání na břeh se válíme a Terka nám čte pokračování z knihy Mládí v Hajzlu. Odpoledne příjemně uběhlo a tak jsem rozhodl, že na noc zůstaneme tady.

Když se sešeřilo, natahali jsme na zdejší ohniště naplavené dřevo, založili oheň a holky udělaly večeři. Chvilí váháme, jestli nepostavíme ležení na oblázkové pláži, kde jsme se celé odpoledne váleli. Ale dospěli jsme k závěru, že by byla příliš velká pakárna natahat tam kola a kromě toho, co když začne pršet a hladina začne stoupat. Tak ne. Zůstaneme kde jsme. Jenom ještě provedeme průzkum, protože sem odněkud proniká vzdálená hudba.

Kolem půlnoci zalejzáme.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Šoporňa	50,5	1905	74,7	20,8	33-14

Ráno 21.7. neděle

Budí mě slunce těsně před osmou. Sotva jsem se rozkoukal, začal na nedalekém kostelíku zvonit zvon. Úplně jsem zapomněl, že jsme v kraji pámbíčkářů. Snídaně, odjezd. Je nádherně a tak odkládáme trička, matláme se krémama a jedeme. Bohužel se otočil vítr, takže jedeme proti němu. Po 13ti km zastavujeme v Šaľe u benzínky. Dotankovali jsme, dali si zmrzlinu a pokračujeme na Nové Zámky. Jedeme po opuštěné okresce, pořád svítí slunce a je vedro, neděje se nic mimořádného. Nové Zámky. Je skoro 14 hodin, chtělo by to oběd. Našli jsme hospodu, usadili se, objednali si a sledujeme cvrkot kolem. Všichni jsou tu nějak slavnostně oblečení. I v tom hrozném horku (33 °C ve stínu) jsou pánové, a to od věku cca 10 let, v obleku a ženský v šatech. Kromě toho mají na sobě nějakou visačku. Asi to bude něco velkého. Zpravidla choděj po párech a naprosto nepochopitelně tu cirkulují. Zaujali nás dva - on a ona. Podle nich by se dala natočit nová pohádka na motivy Kráska a zvíře a jmenovalo by se to „Chudák a Příšerka v Nových Zámkách“. Po obědě jedeme dál. Vedro je ukrutné. Teplota tekutin, které vezeme může dosahovat tak 50 °C. Nedá se pít. Všechno

kolem je rozpálené. Máme namířeno do Štůrova. Podél silnic tady prodávají melouny. Vesměs mají vadu. A to, že jsou na sluníčku. A lze předpokládat, že celý den. A teplý meloun v nás nebudí naději na osvěžení. Až najedou jsou tu dvě dívenky sedící v příkopu pod stromy a jejich hromádka zeleniny je ve stínu. Tak tady. To jsou ty šťastné, u kterých si koupíme melouna. Koupili, sežrali, odjeli. Zbývá 20 km. Je 19.30 a teplota neslezla pod 30 °C. Ale jede se celkem slušně na tu bídu. Štůrovo. 20.30. Teplota 29 °C. Zajeli jsme až na nábreží a pokochali se pohledem na tohle: -obr- a dokončený most. A teď chceme někam zalézt a odpočívat. Tady je to jako na pouti. Spousta lidí, hlasitá muzika z každého koutu jiná, spousty restaurací a rambajs. Jedeme z centra kousek po hrázi a za pár desítek minut máme místo k ležení. Pořád je horko a řeka vyloženě vábí ke koupeli. Tak jo. Po vykoupání jsme skoro hned suší. To je teda síla. Začal foukat vítr. Meteo průzkum zjistil, že na západě se formují bouřková mračna. Dobře tedy. Po chvíli váhání stavíme plné doupě a zalezáme. V noci opravdu přšelo.

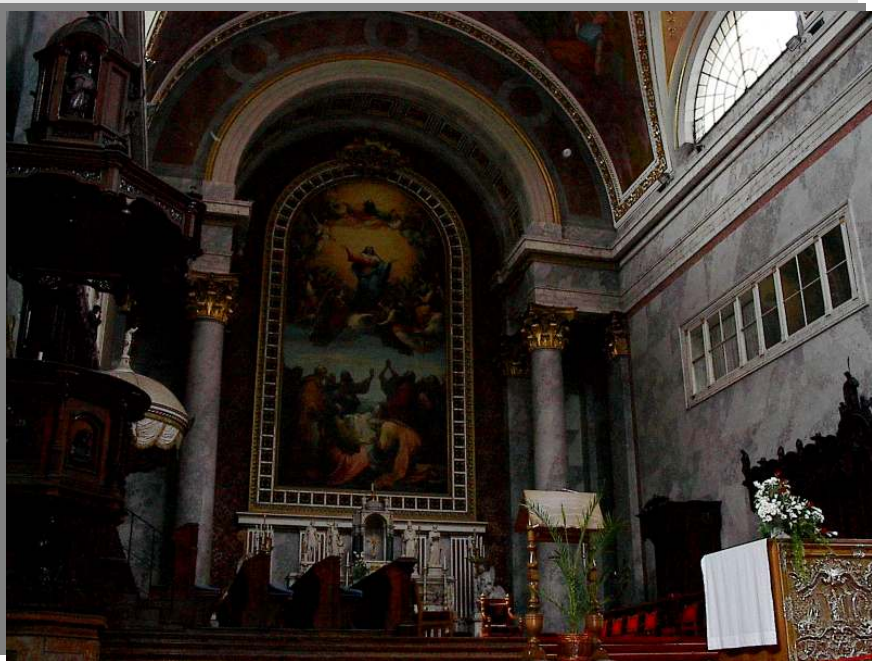
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Štůrovo	34,0	2007	101,7	20,1	34-13

Ráno 22.7. pondělí

Probudili jsme se do pěkného dne. Je po mrakem ale teplo. Na zhuťném plážovém písku se spí opravdu blbě. Chová se do značné míry jako beton. Vstáváme, snídáme, jedeme. Po okruhu městem přistáváme u Billy a dokupujeme zásoby. Naproti na lavičkách si dáváme první expediční mlíko a jogurt. Pak jedeme na celnici na kraji mostu. Je tu fronta aut. Martin nezaváhal ani chvíličku a navedl nás do její první čtvrtiny. Zanedlouho k nám přišel Čech z auta stojícího ob jedno za námi a snažil se... O co se to vlastně snažil? Akorát nám řekl, že se mu naše počínání nelíbí. No, to má blbý. A už jsme u okénka Slovenské celnice. Slovák nejdříve mele o tom, že jako cyklisti máme jít k pěšákům ale pak se líp podíval a nejspíš mu došlo, že se s tímhle mezi ten trubkověj labyrint nevejdeme. Pak dlouze jedním prstem vyřukával na klávesnici počítače naše data a ještě déle čekal na odpověď ze sítě. Operace trvala přes 5 minut. Podobné to bylo u Maďara. Také používal jeden prst. Ale pravdou je, že odpověď měl okamžitě. No a jsme v Maďarsku.

Jedeme navštívit baziliku Sv. Istvan. To je ta stavba, co vypadá jako turecké letní sídlo nějakého velmože, co se k němu před 3mi lety nedalo dostat. Vyjeli jsme ukrutný kopec a jsme tu. Zblízka je to obrovské a velkolepé. Jdeme jim to omrknout dovnitř. Interiér je nádherný a neskutečně prostorný. Ještě musíme na kopuli. Stojí to tam 100 Ft tedy 12 CZK. To dáme za vyšlápnutí schodů. Akorát jsme netušili, že schodiště je umístěno v jednom z mnoha mohutných pilířů, je točitě a vejde se tam člověk a půl. Vykroutili jsme se na

předu jedné ze střech. Odtud se postupuje po lávkách k dalšímu tubusu. Zase točité schody. A když se na nich můjme s návštěvníky putujícími dolů zjišťujeme, jak dokážeme být šikovní. A jsme nahoře. Výhled je dost dobrý. Je vidět daleko i

Právě tady končí 9. stránka.

široko ba i do míst, kudy pojedeme. Nechutný obrázek. Odtud se naším směrem dá jet jen do kopce. Obešli jsme kopuli a najednou slyším známý zvuk našich sirén. No to je kravál! Tak jo, jdeme dolů. Opět točitá schodiště s manévry vyhýbání se nahorujícím, čekáním až se ta zácpa před námi prošlouchne, a jsme dole. Rámus je opravdu nesnesitelný. Tady je ještě násoben odrazy od okolních budov, no, divím se místnímu prodáváči suvenýrů, že ještě neproskočil stropem. Houkalo Marcelí kolo. Od letoška totiž máme konečně aktivní alarm založený na otřesových čidlech. To znamená, že se tu do těch kol někdo montoval. Avšak žádné škody. Asi to zafungovalo.

Bylo to pěkné ale jedeme. Po krátkém průjezdu centrem jsme venku z města. Vylezlo slunce a začalo pálit. Naštěstí jsme za pár okamžiků zajeli do lesa ale zase jedeme do kopce. Strašnýho. Jede to pomalu a blbě a je vedro.

Za 7 km utrpení zastavujeme na vrcholu silnice a vaříme oběd. Vybrali jsme si k tomu krytou autobusovou zastávku. No ta teda byla! Ale před sluncem nás chrání. Po jídle jedeme 8 km z kopce. A dole? Píchnul jsem!! Výměna duše proběhla rychle a jedeme dál. Zase je pod mrakem a zvedá se vítr. Zanedlouho jsme na předměstí Budapešti. Je tu stejný bordel jako v Praze. Akorát jsou tu horší silnice. Jede se blbě. Po 10ti km je tu konečně cedule, která nás odkazuje na centrum. Martin z ní má dětskou radost. Konečně prý aspoň trochu tuší kudy nás navést ke zdejšímu pozoruhodnostem. Jsme u Dunaje a začíná pršet. Po pár pirátských manévrech zastavujeme pod střechou u picérie Pepe. Máme výhled na budovu parlamentu. Úchvatné. Dáme si pivo a počkáme. Za 3/4 hodiny pokračujeme v cestě. Dostat se k místním pamětihodnostem není jen tak. Je tu

Nezoufejte, už jste na 11. stránce.

velmi silný provoz, ohleduplnost řidičů dosahuje kvalitu řidičů pražských a hlavně je to tu značené tak, že se v tom vyznají jen místní. Ale jsme tu. Akorát že celá budova je obehnána železným plotem a hlídána uniformovanými policisty. A ti rádo by turisté budou patrně hlídači v civilu.

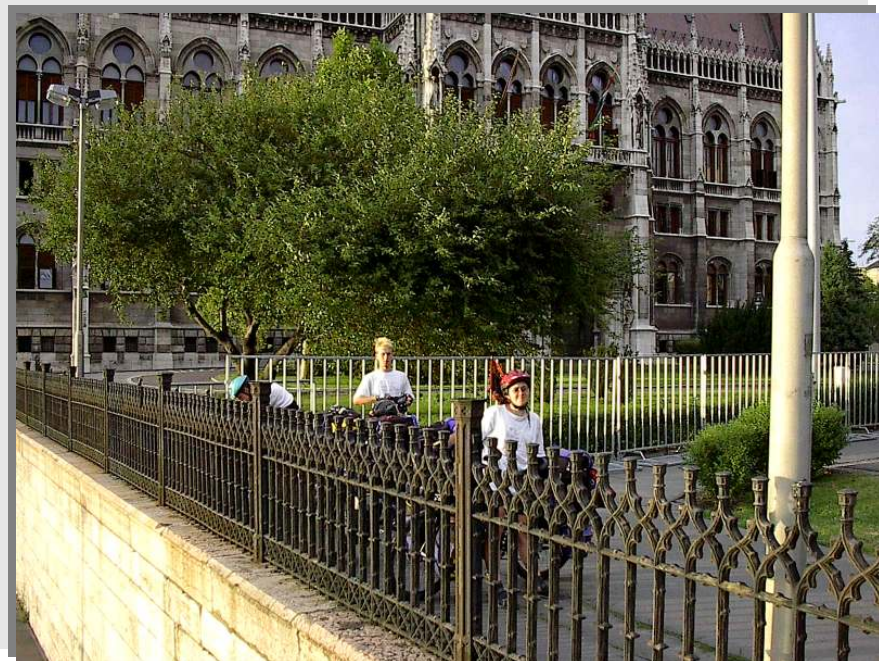

Právě tady končí 11. stránka.

Tak ať si ji nechaj, když nám ji nechtěj ukázat. Aspoň jsme se polaskali s Atilou. Tedy s jeho sochou. To je významný maďarský státotvorce. Pokochali jsme se
nahledem na ostatních namáštěcích. Které jsou na druhém břehu.

a začali se zabývat myšlenkou kudy odtud. Podle mapy to nebude jen tak. V reálu to bylo úplně v háji. Motali jsme se jim po zdejších zřejmě dokonalém systému hlavních, vedlejších i zcela bezvýznamných tahů a uliček. Známe sice směr a cíl, ale tady to není vůbec značené. A když už tu nějaká čísla silnic jsou, absolutně nesouhlasí s mapou. Přišli jsme na to. Ti magoři přečíslovali silnice! Tak teď už je to jasné. A opravdu. Vyjet z měst se nám podařilo během půl hodiny. Je tma a chtělo by to někam zalézt. Ale tady je to velmi slabé. Podle mapy jsou tu zelené fleky - tedy lesy, ale v reálu to znamená kopec kde je les plný obytných domů. To je bída. Jedeme pomalu a hledáme. A máme. Je tu kousek naprosto neudržované přírody hned u silnice a těsně sousedí s nějakým stavenišťem. Další průzkum neprovádíme. Akorát parkujeme kola a ani nestavíme doupě. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Budaros	62,5	2088	81,2	15,1	37-11

Ráno 23.7. úterý

Vzbudilo nás slunce a pejskaři. Nutno přiznat, že voseklejší místo na spaní jsme si nemohli vybrat. Připadám si jako v dobách vzniku sídliště Stodůlky, kde taky tu a tam nechali pohromadě pár stromů v neudržované zeleni a kolem rostla spousta paneláků.

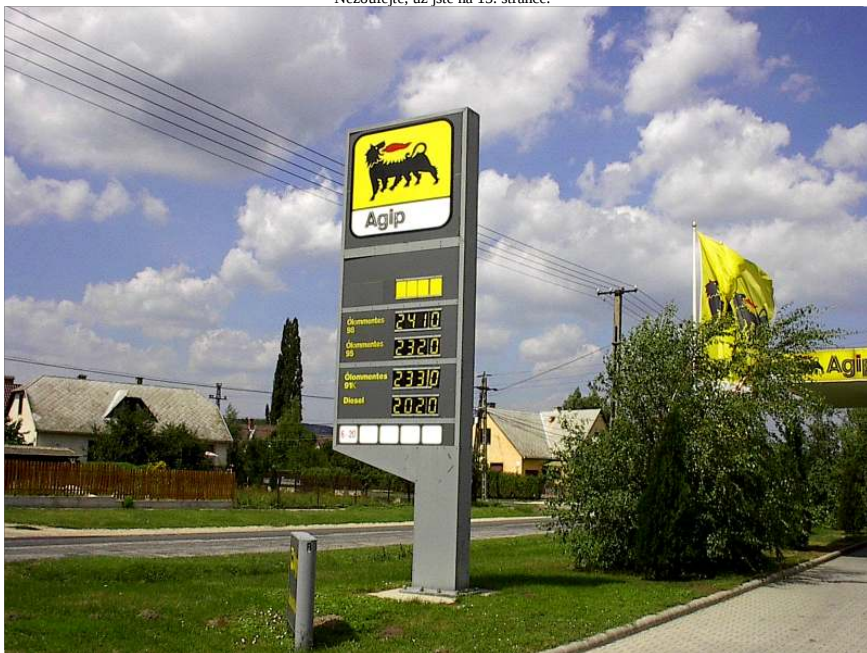
Snídáme, odjíždíme. Zase svítí slunce a je vedro. Jedeme po silnici č.1, tedy hlavní a teda nic moc. Je však pravda, že jiná cesta naším směrem není. Máme za sebou nějakých 12 km a najednou je tu značka zákaz vjezdu všeho možného a kromě jiného i cyklistům. To je blbý. Ale mají tu silnici vedoucí hned vedle a ta je použitelná. Jedeme po ní. Pořád je vedro a pálí slunce. Náš postup je 11km/h. Tereza zase nejede a zdržuje všechny ostatní. Co to s ní sakra je? Nepamatuju, že by někdy jela takhle blbě.

Po značné době přijíždíme do Bicke. Hned na začátku na bilboardech slibují přítomnost Sparu. V reálu ho nemůžeme najít. Až při zastávce na kopci šla Marcela na pěší průzkum a našla. Stojíme prakticky vedle něj. Akorát z druhé strany. Zajíždíme před vchod a holky jdou nakoupit. My zatím provádíme drobnou údržbu a kontrolu kol.

Pak jsme společně posvačinoobědvali a jedeme dál. Zase se nedaří opustit město (navigace!!!). Dojeli jsme k nádraží, což podle mapy bylo v pořádku, ale dál je to tu slepé. Což zase tak úplně v pořádku není. Chvilí se rozhlížíme a snažíme se nějak odhadnout jak to ti Maďaři vymysleli. Jedu na další průzkum. Našel jsem lávku přes nádraží. To je ta spojka mezi místem, kde jsme a silnicí za kolejemi. Vracím se k ostatním. Martin s čímsi bojuje na svém předním kole. Aha píchnul. No to je fajn. Tak máme skóre 1:1. Po nějaké době je s opravou hotov a jedeme vyzkoušet tu lávku.

Tak ano, lávkuje. Je to sice trochu síla ale zdolali jsme to. A zase jedeme. Každý, kdo tvrdí, že Maďarsko je placka, je blbec! Je to tu plně kopců! Jede se fakt blbě. Když jsme se dostali do výšky 1400 m.n.m. bylo to nejhorské. Je to úplně rovná silnice, vítr nefouká a není ani jiná známka protivenství, ale nedá se jet. Rychlost je kolem 8km/h. To je teda síla! Trvá to asi 2 km, a je to strašný. Pak je malý kopeček dolů, ale zase tu překází pomalu jedoucí traktor. Ach jo.

Ve vesničce zastavujeme u kiosku a dáváme si občerstvení. Během čehož diskutujeme o právě projetém úseku a příčinách jevu, který jsme právě překonali. Asi za půl hodiny opět jedeme. Už se jede lépe. Je to tu chvilčkama dolů, zbytek po rovině.

Přejíždíme hlavní a přibrzdíme v Bodajku. Je to tu kousíček do mírného kopečka. Tereza zase někde nejede. Martin řekl, že na ni počká, ať jedeme dál. Tak jo. Po třech kilometrech jsme zastavili na autobusové zastávce, protože by to chtělo počkat. Po deseti minutách začínáme přemýšlet co se děje, proč tu ještě nejsou. Po 15ti minutách uvažujeme o návratu do Bodajku protože to vypadá na technickou závadu. Asi bude něco špatně, protože jinak by tu už byli.

Vracíme se. Jedeme pomalu a hledáme možnou odbočku, ale žádná taková, která by byla použitelná tu není. Akorát ta co byla kousek od té zastávky, co jsme čekali. Ta zase pro změnu nemá značení. Jsme v Bodajku. Martin s Terezou nikde. Sakra kde jsme se mohli minout. Martin je na tom líp. Má aspoň mapu. Marcela vzala telefon a zkusila zavolat Tereze. Přes potíže v síti se dovolala. Tereza to vzala a Martin nás navedl na tu odbočku, která neměla značení.

Našli jsme se. Místo toho aby bylo radostné shledání, Tereza se tváří neutrálně a Martin má výraz zeleného citrónu. Zeptal jsem se důrazně proč se nevrátili na místo, kde jsme se viděli naposledy, tak jak se to píše v dispozicích. Martin jen cosi zblekotl a přešel silnici. Pak jsem velmi důrazně Tereze připomněl, že tady není od toho aby řídila přejezdové rychlosti, protože to je věc výpočtů při přípravách trasy a na nás je jen je dodržet. Tváří se opět nezúčastněně až pohrdavě. Martin mi ze zlým výrazem vrazil do ruky mapovník a že tady končej, protože nebude poslouchat nějaký blbý kec. Pak ještě následovala ostrá slovní výměna a **Expedice 2002 zaniká**. Tak se to Tereze přecejenom podařilo. Rozeštvat nás. A tak zase končí kvůli blbý ženský jedno dříve pevné přátelství. Hrozně mě to vytáčí, protože tenhle konec předpovídal Mgr. Michael Matek, sotva nás poprvé viděl, když jsme byli u něj na noclehu v

Nymburce. Tehdy jsem se mu vysmál a řekl jsem, že se to nemůže stát. Dneska mě rozčiluje, že budu muset přilézt se sklopenýma ušima a přiznat, že měl pravdu. Jedu s Marcelou dál. Jan kousek Zeleného do malého lesu.

parkujeme kola a připravujeme nocleh. Připadá mi pořád neskutečné, co Martin udělal. Marcela zapnula telefon a čekala, že se Tereza ozve a pak přijedou a zase pojedeme společně dál... Kde je chyba?

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Bakonykuti	54	2172	84,1	17,7	33-12

Epilog:

Napadá mě jen, že Martin už se cítí být dospělým, protože má řidičák, před pár měsíci mu bylo 18 a je vlastníkem nemovitosti. Takže je jasné, že nemá zapotřebí se řídit nějakýma blbýma pravidlama, když si může dělat co chce. Ale ty pravidla jsi tvořil i ty Martine! A o zkažený dovolený **mám právo hovořit jen já**. Mě to stálo spoustu úsilí a 4 měsíce času, spolu s **Markétou a Marcelou...**

Odtud dále, tedy pokud budete mít ještě zájem, se dozvíte jak to bylo s putováním Marcely a Diga po rozpadu Expedice.

Letní výlet 2002

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Bakonykuti	0	2172	0	0	29

Ráno 24.7. středa

Ano, tato akce začíná poněkud netradičně v cizí zemi, v cizí vesnici. Připomínám jen, že jde o náhradní trávení letní dovolené po zániku Expedice 2002.

Budíme se v 7 hodin. Kdo? Já (Dig) a Marcela Je vlhké teplo. Velmi zvolna snídáme, balíme a pojedeme. Za stávajících podmínek ruším trasu a vracíme se na Slovensko a dál se uvidí. Odjíždíme z místa noclehu. Zase svítí slunce a je teplo. Jedeme teď na Moor opět po té silnici, kde kola nemají co dělat. Naštěstí jen 3 km. Pak je odbočka a kus se jede po vedlejší. A je tu Moor.

Mají tu Plus. Globalizace budiž pochválena! Zastavujeme a dokupujeme zásoby. Je krátce před dvanáctou. Dali jsme si jogurty a mléko a něco jako pizzu a jedeme podle nové trasy. Pusztavám, Bokod, Dad, Nagyaparanakpuszta, Kocs, Mocsá. Jede se dobře, přestože pálí slunce a fouká nárazový boční vítr. Zastavujeme u hospody a dáváme si chladivé pivo. Na mapě vybíráme části Slovenska, kam chceme jet, a tu se k nám přimotal Maďar. No to byla domluva! Jak s kozou na ledě. On maďarsko německy, já česko anglicky a k tomu tužka a papír, prostě síla. Říkal, že byl 20 let voják u pohraniční strážě a teď že má koně a sváží dřevo. To asi nemá moc práce, protože nevidíme žádný les ani nic podobného. Je mu 42 let a objednal mi vodku. No rozhovor jedna báseň. Zatáhlo se a vítr zesílil. Rozloučili jsme se a jedeme dál. Komárom/Komárno. Překročili jsme hranice. A to tak, že Maďar po nás jen loupł okem, Slovák vzal do ruky naše pasy, kouknul na desky se státním znakem a dal nám je zpátky. A jsme na Slovensku. Po paměti (po návštěvě v r. 1999) nás navádím na hráz Dunaje. Jedeme po ní jen kousek, protože ze druhého břehu jsme viděli písčný ostrůvek a na něm pár dovádějících a opalujících se lidiček. Taky se chceme koupat. Slunce zase svítí a je horko. Zajíždíme na písčnou pláž. Hroznej voprúz. Nevěřili byste, jak nesnadné je donutit naložené kolo, aby jelo po jemném písku tam, kam chcete vy! Převlékáme se do plavek a pomalu a váhavě jdeme k vodě. Zkouška teploty... No toto? Může mít tak 25 °C. Tak to je teda nářez. A tak jsme došli na ostrov a pak si plavali a odpočívali a „chladili se“, vozili se po proudu... No prostě paráda. Zalezlo slunce. Nejvyšší čas toho nechat a popojet někam, kde budeme spát. Je 20 hodin. Přesunujeme se cestou mezi hrází a řekou a našli jsme tohle:

Jako úlovek by to jistě bylo kapitální ale proč to uhynulo a je to tady...

Ještě kousek jedeme až nacházíme to správné místo. Zaparkovali jsme a věnovali se obědo - svačino - večeri. Podávala se maďarská klobása s pečivem. Výborné. Pak jsme zalehli a četli si z knihy Černošský pánbůh a páni Izraeliti. Po setmění spíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Komárno	42	2241	69,1	15,7	33-16

Ráno 25.7. čtvrtek

Probudilo nás slunce před osmou. Válíme se a sdělujeme si noční zážitky. Moc jich nebylo, protože jsme byli tuhoňové prakticky hned a až do rána. Nějaké vlaky, rachotící loď a podobné věci nám byly naprosto ukradené. Velmi zvolna vstáváme, snídáme a balíme. Začíná pěkný den.

Po desáté opouštíme tento krásný koutek a najíždíme na hráz. Zase fouká vítr. A docela silný. Po hrázi se nejede nejlépe. Sjíždíme pod ní. Tady už se jede dobře. Po pár kilometrech vyjíždíme na hráz v místě, kde je odkryta Římská vojenská pevnost z let kolem 120 - 400 n.l. Řádně jsme jim to tu prolezli, popovídali si o tom, přečetli texty na deskách, prohlédli obrázky a zase na cestu.

Jedem pořád pod hrází, ne moc rychle a v pohodě. Vítr fouká strašlivě, ale sem na nás nemůže. Ale co na nás může jsou volně se pasoucí stáda skotu. Jsou to sice jen neškodné zvědavé krávy, ale i tak se jich Marcela bojí. Tvrdí, že jsou větší než my a tak.

Za pár kilometrů se bohužel povrch natolik zhoršil, že raději pokračujeme po silnici. Jede se dobře, protože teď máme vítr v zádech. Rychlost neklesá pod 26 km/h. Takto letíme následujících 30 km. Máme hlad, chtělo by to oběd. Tady to nebude jen tak. Jsou tu absolutně jiné zvyklosti, než v Čechách, co se hospod týká, jejich otevření a provozu. Zkrátka chtějí tady v poledne v hospodě oběd je věc naprosto nevídaná. A tak si v jedné dáváme pivo, tyčinky a mažeme dál.

Dig.

Konečně jsme ve Štúrovu. A máme i restauraci. Jenom jsem trochu nepochopila, jak se dostat na zahrádku. A tak jsme došli někam jinam. Na podruhé to bylo už správně. Sedli jsme si a chvíli čekáme. A ono se nic neděje. Jídlo se tu musí objednat u obsluhy. Tu tady představují dvě ženský. Objednala jsem dvě dvojité porce jídla. Nepochopily co jsou dvojité porce a tak nám jídlo přinesly na čtyřech talířích. Po najedení a přejedení jedeme na nákup a dále vyměnit peníze, abychom měli za co žít. Bohužel směnárna má zavřeno. A tak jedeme (já se ploužím) dál ke Kamenici nad Hronom.

Mcl.

Fouká silný vítr vesměs proti nám. Jedeme pomalu a postup je velmi namáhavý. Zastavujeme v Kamenici, kupujeme melouna a jedeme k vodě. Na příjezdu k řece stojí v cestě dodávka s vlekem upraveným na dopravu lodí s „CZkem“ na zádi. A kolem je neskutečněj herberk.

Propletli jsme se mezi vším a zastavili na pláži. Vyndali karimatky a po přendání do plavek šli pořádný kus proti proudu, abychom se mohli nechat splavit. Proud je zde opravdu silný. Bohužel teplota vody je poněkud nižší. Tak asi 20 °C. Voda znamenitě osvěžuje a proud nás nese ke kolům. Vodáci na nás koukají a nějak ne a ne pochopit, co to děláme.

Vylezli jsme z vody a dali se do melouna. Byl fantastický. Ti kluci, kteří nám ho prodali říkali, že má 5,5 kg. Tak to teda nemá. Je podstatně těžší. Ale jsem rád, že nám přejí. Už nemůžu.

Odpocíváme za intenzivního válení se na sluníčku u vody a čteme si k tomu. Začíná se ochlazovat. Aha, je půl deváté. Tak to už se tu válíme skoro 3 hodiny. To je nádhera. Přesunuli jsme se kousek nahoru na hráz, protože začíná stoupat hladina. On totiž i Hron je součástí nějaké té kaskády a pravidelně v poledne a večer pouštějí vodu z přehrady přes turbíny a vyrábějí si proud. Následkem toho se jim tu pravidelně zvedá hladina o pár centimetrů. Ovšem na zaplavení pláže to bohatě stačí. Provádíme noční opatření. K večeri jsou dnes jen sezamové tyčinky, protože jsme plni melouna a pak zaležáme.

Zde vidíte „lampičku“ na „nočním stolku“.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Kamenica nad Hronom	32,5	2297	54,9	17,9	32-9

Ráno 26.7. pátek

Krátce po sedmé nás budí štracháním a rumplováním vodáci. Válíme se, pak připravujeme snídani a po ní se jdeme vykoupat.

Už takhle po ránu je dost horko. No, voda není teplá ani trochu. Ale nádherně osvěžuje. Po vycachtání balíme a odjíždíme.

Zase je nádherný den. Před desátou odjíždíme. Dnes se budeme pohybovat ve stopách Expedice 99. Nejen proto, že si ji pamatuji, ale hlavně proto, že jinudy se odtud odjet nedá. Takže nejbližší místo: Salka.

Kupujeme mlíko a jogurty a dva rohlíky. Víc jich tu nemají. Inu to se pozná hospodářství. Všechno přesně na kus aby náhodou něco nezbylo. Tohle vypadá, že máme pečivo, které si nevyzvedl Gejza Magyarosz. Ale je pravda, že na nás zbyly i další dva kousky pečiva. Nevím, jak bych je nazval, protože u nás se nepoužívají. Ukažím příklad je to dost dobrý i pro náš zmlazení pokřátek.

Pokračujeme v cestě. Jede se báječně. Fouká sice vítr, a to dost intenzivně a mění směr, ale jízda je skvělá. Přejezdová rychlost se pohybuje mezi 19 a 23 km/h. Takhle nějak jsem si představoval přejezdy letošní Expedice. No nic.

Cestou se pokoušíme v několika vesnicích dokoupit pečivo. Marně. Až v Šahách. A taky tady obědváme.

Máme za sebou 44 velmi pohodových kilometrů. Po obědě pokračujeme v jízdě. Silnice vede údolíčkama přes vesničky povětšinou po rovině. Vítr fouká od severozápadu, takže chvílemi ho máme v zádech, chvílemi z boku. Akorát, když jedou proti nákladáky, tak to s námi vždycky zamává. Ale jinak se jede nádherně. Kilometry přibývají, neděje se nic zajímavého. A to už máme půl šesté a jsme v Slovenských Ďarmotoch. Ještě kousek popojedeme do další vesničky a tam by měl být nějaký vodní tok. To je to místo pro nocleh. A už jsme tady. Po chvilce manévrování v polích parkujeme u říčky Krtíš. A jdeme jim tu sklídit asi tak metrák blondýnek. Nebojte se, nejde o přihlouplá děvčata světlých vlasů, ale o malé kukuřičky. Kromě toho by se do metráku vešly tak max. dvě. Zatímco kukuřiček podstatně víc. Po ochutnání se jdeme vykoupat. Teda vody sotva po kolena, ale je to studený! No BRRRRR!!!!

Vyndali jsme si zob a krabičku s názvem Hradná Svieca a knížku a četli si do úplného usnutí.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Záhorce	42,5	2379	82,2	18,8	33-7

Ráno 27.7. sobota

Probudily nás zvony a vzápětí vyřvávání místní dechárny z vesnického rozhlasu. Je 7 hodin. Ti Slováci jsou fakt divný!

Ještě se válíme, potom snídáme a balíme. Před desátou práskáme do koní a jedeme. Neděje se nic, co by stálo za zmínku. Mají tu pěknou krajinu, svítí slunce, je teplo až horko, tu a tam kopec nahoru a zase dolů. Pravda, jsou poněkud brutálnější, ale přežít se to dá. Míříme na Lučenec. Pořád kopírujeme trasu Expedice 99, akorát jedeme skoro pořád o silnici vedle. Přesto některá místa poznávám. Bohužel se jede o poznání hůř než včera. Něco se stalo s větrem a fouká proti nám.

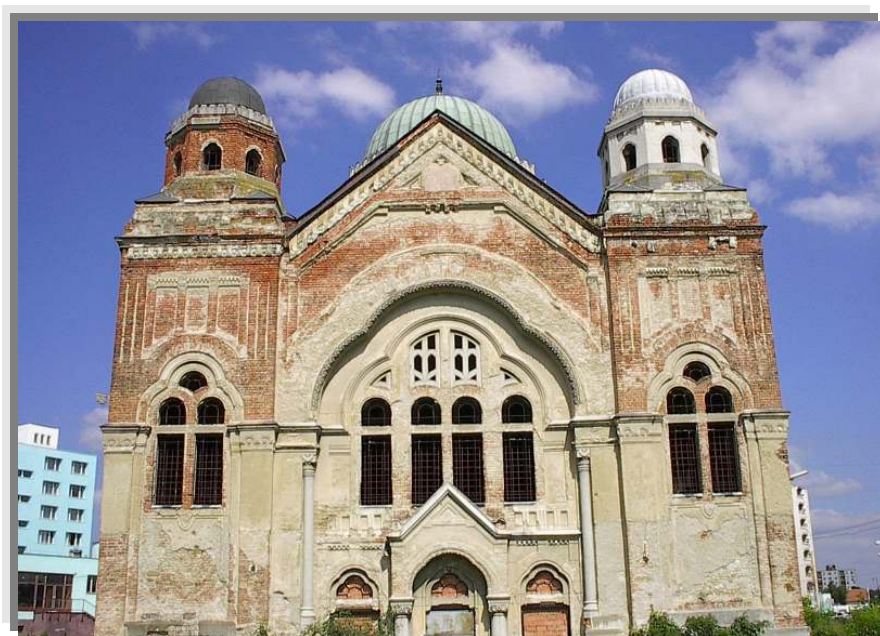
Dig.

Lučenec. Konečně! Už nemůžu. I když se jede mým tempem, pořád se zdá, že stojím chvílemi na místě. Zastavujeme na oběd a na odpočinek. Máme za sebou skoro 50 km. Je tu velká nóbl restaurace s umělým vodopádem přímo v lokále. Nabídka je opravdu rozsáhlá, ale jsme tu sami.

To je naprosto neskutečné. U nás i ten nejmenší lokálek mívá neuvěřitelnou návštěvnost. Tady v hospodách chcípnu šelma psovitá. Ale jinak je tu příjemně.

Z nabídky nás zaujal obalovaný květák - zde karfiol-. Byl velmi dobrý. No a pak jsme si dali pohár. Nic moc, bylo toho málo. Skvěle jsem si odpočinula a tak se snad pojede lépe. Mcl.

Po opuštění restaurace ještě zajíždíme kousek zpátky k tomuhle:

Co to je se nám nepodařilo zjistit. Dohady směřují k židovské církevní stavbě. Aby to dosáhlo plné funkčnosti a bývalé krásy, potřebovalo by to investici několika miliónů zdejších korun.

Míříme na Filákovu. Pořád fouká protivítr. Postup je pomalý a namáhavý. Asi v půlce cesty mezi Lučencem a Filákovem odpočíváme. Docela dlouho. Pořád pálí slunce a je horko. Kolem po silnici proletělo pár Elastáků a jedni Těžcí. Všichni po větru. To se jim to jede!

Po zdolání velmi prudkého kopce směrem nahoru přijíždíme do Filáкова. Tak tohle nám dělají schválně. Jediná zdejší atrakce – hrad - je uzavřen. Potvory!

Jedeme dál. Někde kousek za vesnicí by měl být potok a u něj náš nocleh. Není tu. Zbyla po něm jen rákosím zarostlá strouha. Tak dobrá, jedeme dál. Ani po dalších 6ti km nemáme úspěch. To je hloupé. Zastavujeme v nějaké vesnici u krčmy a dáváme si pivo. Na ochlazení a na vztek! Všimli si nás místní a začali jsme je zajímat. Skoro všichni vědí, kde je Praha 9. Je to tím, že sestra jednoho z nich je tam provdána. No, pěkný. Jeden přes druhého nám maďarsko-slovensky radí kam na noc. No to je guláš! A zdůrazňují, že o vesnici vedle je pravá dědinská zábava. Ale že si máme dát pozor na cikány, lebo kradnú a bicykle si raději uložit u někoho z vesnice. Prý to nebude problém. To je moc prima, ale na to se cítím být příliš unaven po dnešním protivětrném přejezdu. Takže jim děkujeme za snahu a odjíždíme. Ale ještě jedna věc stojí za zmínku: jsme v kraji, kde se bohatství a vážnost pozná podle toho, kolik drátů vrchem tažených vede do baráku.

Za chvíli jsme v té zábavové vesnici. Asi to tu pojali ve velkém stylu. Všichni jsou tu slušně oblečení, staří dokonce v jakýchsi krojových oblecích. Je to zajímavé. A cikánů je tu opravdu požehnaně. Za vesnicí odbočujeme, vyjíždíme poslední kopec parkujeme za roštím, děláme si večeri a zalezáme. Uf.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr.	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Hodejov	51,5	2467	87,9	15,4	31-12

Ráno 28.7. neděle

Po osmé hodině nás budí slunce. Po ranních opatřeních odjíždíme. Aha tak moment. Píchnul jsem. Rozhodl jsem se pro lepení. Za 45 minut můžeme jet.

Zase svítí slunce a je horko. Jedeme po trase Expedice 99 a kromě toho, že fouká proti, se neděje nic mimořádného. Projíždíme jednu vesnici za druhou a zjišťujeme, že jim v mapě nějak neseděj kilometry. Naštěstí v náš prospěch.

Po 40ti km zastavujeme v Tornaľe. Je krátce před druhou a my chceme jíst. Máme štěstí. V Alibaba baru vařej. A docela dobře. Odjíždíme před čtvrtou. Ne daleko. Potřebujeme dokoupit rohlíky a doufáme, že jim tady obchody fungují jako u nás. Tedy, že mají v neděli odpoledne otevřeno. Mají. To je moc dobře. Hned po příjezdu k samošce a zaparkování se k nám přitočil domorodec tak ve věku 20 let a živě se zajímal co a jak. A pak začal doporučovat, kam určitě musíme zajet a co musíme vidět. Jistě to myslí velmi dobře, akorát bychom tady museli strávit nejbližšího půl roku. Škoda. Ale co. O důvod víc se sem za pár let zase vrátit. Loučíme se s ním a jedeme.

Trasa nás zavedla na hlavní a na ní trávíme nejbližších 20 kilometrů, během kterých vjíždíme do oblasti Slovenského krasu.

Je půl sedmé. Tedy Gombasecká jeskyně - cíl tohoto přejezdu - bude už zavřená. Takže sebou tady někde pláceme a na prohlídku půjdeme zítra.

Máme kliku. Našli jsme asi jediné místo, kam jde zalézt. Jsme zašití za protipovodňovou hrází říčky Slaná. Po zaparkování se jdeme umýt. Není to jen tak. Voda je hodně studená a co víc, je jí hodně a upaluje tak, že musíme dávat zatracenýho majzla, aby nás nevzal proud. Myslím, že dostat se zase na břeh by bylo přinejmenším obtížné. Nehledě na přítomnost šutrů a balvanů, o které bychom mohli tu a tam citelně štrejchnout.

Po očistě odpočíváme na sluníčku a čteme si. A když už na to nebylo vidět, udělali jsme si večeri a zalehli. Docela úspěšnej den, né?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Gombasek	54	2531	63,5	18,1	36-15

Ráno 29.7. pondělí

Probudil mě strašnej kravál. Je 7:45. To bych nikdy neřekl, že je ta silnice až tak hlavní. Jdu se maličko projít. Jen jsem vystrčil hlavu zpoza hráze, je mi to jasné. Silnice je téměř prázdná, ale za ní je kamenolom. A ten rachot dělá drtička a třídička. A tak zcela zaniká zvuk projíždějícího vlaku.

Pokračuju v procházce. Najednou jde proti mně zvíře. Nejspíš nějakej místní vořech. Ale když je ode mě asi tak dva metry, vidím, že stavba jeho těla je nějak neobvyklá. A zrzavá barva, a dlouhý huňatý ocas... Spím, nebo jsem se už probudil? To je přeci liška! Zastavila se a kouká na mě. I moje kroky byly nejspíš přehlušeny rachotem lomu a tak si mě nevšimla a teď neví. A tak tu stojíme, koukáme na sebe a oba nejspíš myslíme na to, jak tomu, co stojí naproti jít z cesty. Liška to vymyslela dříve. V klidu se otočila a s grácií primabaleríny odešla za ohyb hráze. No to jsou věci. Ještě chvíli se procházím a rovnám v hlavě obrázky ze setkání s liškou a vracím se ke kolům. Marcela ještě spí. Za nějakou dobu se probouzí a je příjemná jak piliny v nose. Povídá něco o tom, že ještě spát a tak. Tak jo. Já se zatím věnuji přípravě ranního čaje a kontrole kol. Pak

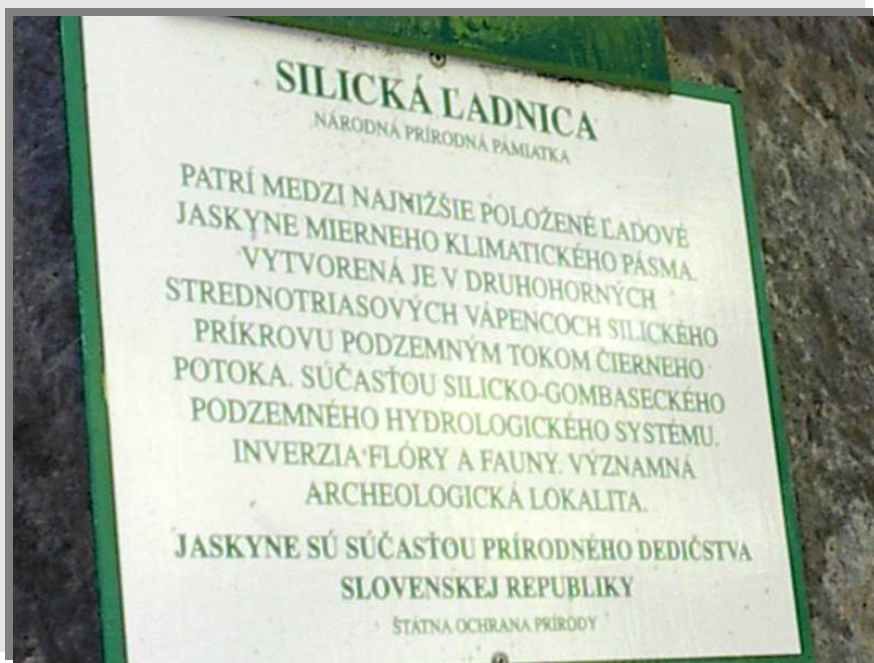
společně snídáme, balíme a odjíždíme. Chvilku manévrujeme při zdolávání hráze a už jsme na sinici. Za pár okamžiků přibrzdujeme na odbočce k jeskyni. Pak ještě pár desítek metrů a jsme tu. Nádhera. Má to jeden nepatrný háček. Je pondělí a v pondělí mají zavřeno. Ech pakárna! U nedalekého stolku jsme rozbalili mapy a počítali čas, jestli si můžeme dovolit tady jeden den počkat. Můžeme. Tak ale co s časem? Půjdeme se projít. Minule, tedy v roce 99 při Expedici, mi unikla Silická Ladnica. Tak toť naší cesty cíl.

Zabezpečili jsme kola, vzali si sebou nezbytné krámy na 1:15h chůze tam a 1:15h chůze zpět. Jsme totiž v oblasti, kde se vzdálenosti stále ještě počítají na sluncevýchody. A jdeme. Nejdříve zatraceně do kopce

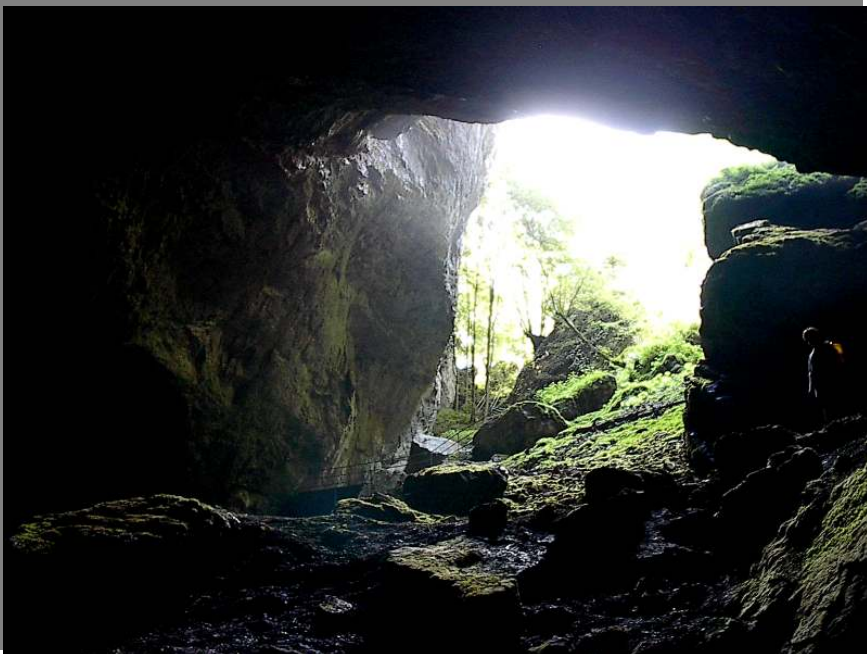
a pak pěkným klidným lesem. Jde se nám nad očekávání dobře. A jsme tu.

Je to tu fakt úžasné. A najvíc mě dostává ten led tady. Venku je nějakých 32 °C a tady je zatracená zima. A led. Pěkně.

Už je mi ale fakt velká zima. Jdeme zpátky. Cestou nemluvíme a každý zvlášť si přehráváme zážitek z Ladnice. A jsme zpět na Gombasku. Zase se usazujeme u stolu, probíráme zážitky a zvolna se do nás pouští hlad.

Proti nám je kiosek. Před chvílí měl zavřeno. Na jeho kryté terase probíhá nějaká letní škola, či co. Ale Marcela jde přesto na průzkum. Vrátila se s pivem a dvěma velkými miskami guláše s chlebem. Prý tam nic k jídlu nemají a to, co přinesla, je od vedoucí toho kurzu. Že prý to zbylo od oběda. No to je super. Snědli jsme to a pak si zase četli a odpočívali.

Po sedmé jsme si řekli, že by to chtělo se postarat o nocleh. Šlo by to tady, je tu kemp. Ale vzhledem k přítomnosti těch dětí už vidím to ráno. Pobíhání, pořvávání, něčím praskání... jedeme pryč!

Ne daleko. Zajíždíme na hráz Slané, tentokrát na druhý břeh. Vypadá to tu idylicky. Krásný plácek rovnou pro nás, posed kousek vedle a po poli se vážným krokem procházejí čápi. Vykoupali jsme se. To zas byla ledárna. Ale jsme odprášení a ochlazení. Zalezli jsme pod štít a po hrázi přijel gazík. Z něj se vyklonil chlap a povídá: „Budete muset odýst', lebo tu budeme poľovať“. Tak pravda, nechce se mi být uloven a tak vyklízíme pozice. Ale z oblasti nás nedostanou. Přejíždíme most a opět na hráz. Tady už určitě lovit nebudou! A jestli, tak ať se nám laskavě vyhnou! Zalezáme a pokračujeme v četbě. A najednou už je tma a z ničeho nic vypnuli drtičku v lomu a je ticho. Hm, tak dobrou.

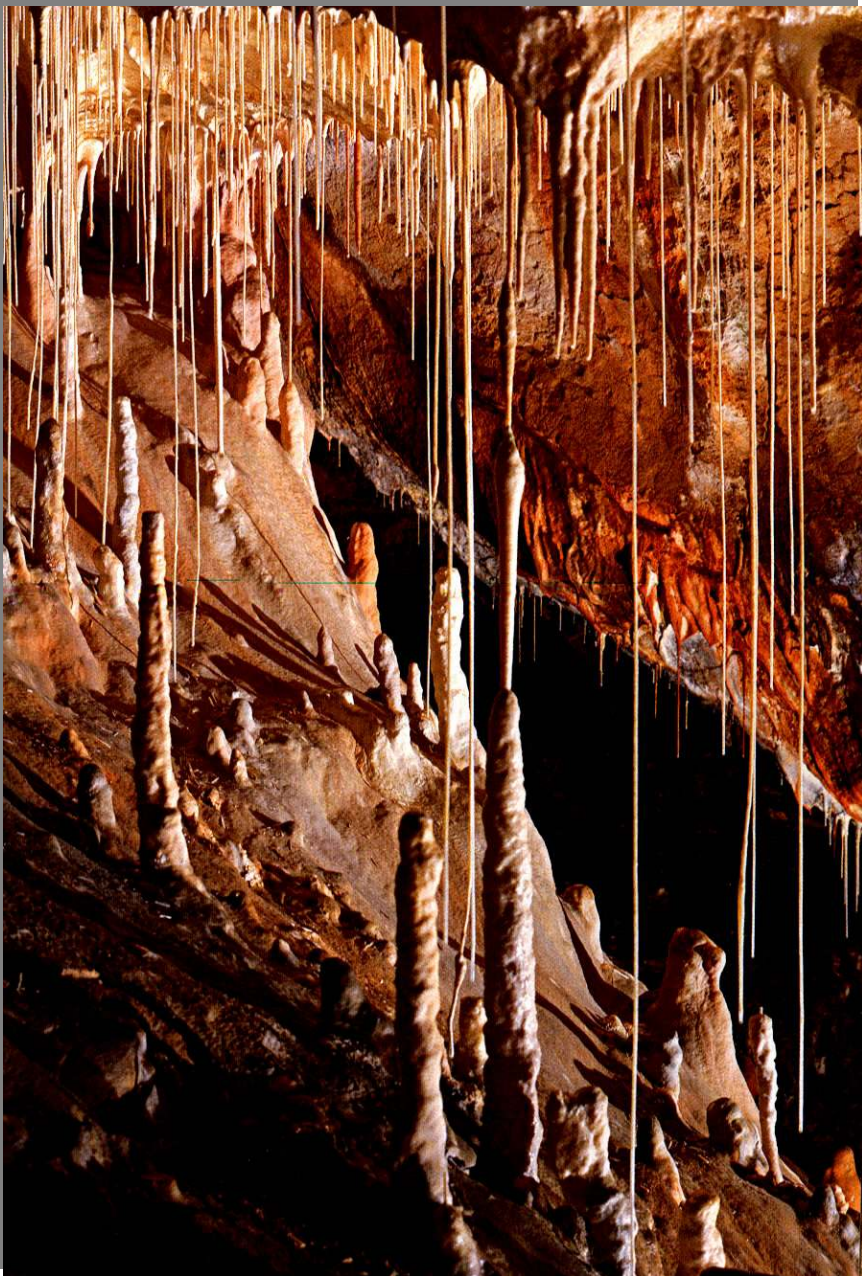
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Gombasek	45	2536	5,3	10	33-15

Ráno 30.7. úterý

Probudilo mě vedro. Je pod mrakem. Jdu se projít. Tentokrát mám štěstí na myši rodinku. Jejích 7 členů tu rejdí a patrně shánějí sýr. To maj ale smůlu. Že mě nic nekápne a mlékárna v okolí taky nejspíš nebude. Jdu ke kolům. Marcela už taky nespí. Připravujeme snídani a začíná kapat. To je nemilé. Uklízíme všechno, co by mohlo namoknout a pokrčujeme ve snídani. Pořád kape. Dojedli jsme, dobalili a jedeme zpátky k jeskyni. A jsme tu. Je půl deváté. Počkali jsme na prohlídku a vydali se do sklepa. Jak tu hovorí Pivnice. Dig.

Je tu s náma trojice Čechů. Jeden z nich má neustále nějaké komentáře a hlášky a oběma průvodkyním boří jejich naučený monolog. Dig se občas taky přidává a pak to stojí zato. Mimochodem obě jsou pěkně studený čumáci a drmolí naučený text a to ještě jde o slovenštinu stříhnutou čímsi východním. Přesto je jeskyně pěkná. Mcl.

Tak a jsme venku. Nejvyšší čas. Už mi byla pěkná zima. Dole panuje stálá teplota 9,4 °C.

No a jedeme. Nejbližší cíl je krám s potravinama. Něco takového bude nejspíš v Rožnavě. Zatím se jede dobře. Sice proti větru a při zamračeném počasí, ale kilometry dělící nás od jídla ubíhají rychle. A jsme tu. No to je vám Prdel! Nicméně jsou světoví. Je tu ohromný Dům potravin a nápisy to tu hlásí slovensky, maďarsky a anglicky.

Jak tak čekám, až Marcela nakoupí, začíná pršet. To je hloupé. Přichází Marcela s nákupem. Urychleně jej umisťujeme do bágů a přeparkováváme pod střechu. Právě včas. Leje jako z konve. Zatím to nevadí, protože konzumujeme šátečky, nebo jak se to tady jmenuje. Dojedli jsme a za pár minut je po dešti.

Jedeme dál. Všude je mokro a voda ze silnice se rychle odpařuje. Mám pocit, že se topím. Chvilí trvalo, než jsme si zvykli jet bez dechu, ale už se zase jede dobře.

Zastavujeme v Betliari. Podle mapy je tu nějaká pamětihodnost. Najít jí není problém. Je to něco na způsob Konopiště. Ohromný park a zámek uprostřed. Ovšem ne moc velký.

Po průzkumu pokračujeme. Až do Vlachova se jede dobře. Tady je to správné místo na oběd. Po něm pokračujeme na Dobšinu. Až sem se neděje nic mimořádného. Ale odtud vede silnice do kopce. A to ne jen tak nějakého. Tenhle je dlouhý 9 km a převýšení je 730 m. Výjezd se dá přirovnat ke zdolávání Colle della Maddalena. Taky jsou tu ostré serpentiny a velké stoupání. Ale jede se překvapivě dobře. I když jen 6 km/h. Za hodinu a kousek jsme nahoře. Je tu odpočívadlo a na něm ... Pražáci. Obdivují nás, náš výkon, naše vybavení, náš zápal a vytrvalost. No dobře. My si tady můžeme interně říct, že šlo v podstatě o zoufalost.

Pokračujeme v cestě. Je to tu kousek dolů a pak po rovině. Jede se velmi pěkně. Jsem opravdu rád, že je dneska zataženo. Ten kopec bychom za počasí předešlých dní neměli. Přijíždíme do vesnice Dobšinské Ladové Jaskyne. Tady je někde vchod do jeskyní. Je to tak, jsou tu ukazatele. Ale píšou na nich 1400 m. Nevadí, jedeme tam.

Dig.

Po pár metrech jsme sesednuli, protože tohle stoupání po šterku nemůžeme zvládnout. Kola nedrží směr, boří se a nejde to utáhnout. Rveme je tedy pěšky. Jsme asi tak v půlce, když nám nějakí kluci řekli, že jeskyně jsou již zavřené. Poslední prohlídka proběhla v 16 hodin. Mcl.

Je půl pátý. Sakr... Zatr... Dopř...! Dobře. Kola necháme tady a půjdeme na průzkum pěšky.

Došli jsme až ke vchodu, informovali se o první zítřejší prohlídce a jdeme zpátky. Začalo se to tu vylidňovat. To je neuvěřitelné. Během půl hodiny tady není ani noha. Tak jo. Po důkladném průzkumu jsme zalezli na kraj lesa, zaparkovali a připravili nocleh. Pak jsme zase četli a dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Dobš.Lad.Jaskyňa	58,5	2596	59,2	15,0	26-11

Ráno 31.7. středa

Probudily mě otlačeniny 17tého stupně. Kolem je ticho a mlha.

Pomalu přicházíme k sobě. Snídáme a je tak akorát čas se vydat k jeskyni.

Nezoufejte, už jste na 37. stránce.

Zvyk lidí je ráno se umývat studenou vodou. My jsme to přivedli k dokonalosti: Na půl hodiny zalézt do nějaké té ledové jeskyně. Osvěžující účinek je stejný. A neotravuje při tom mokro. Už to tak děláme druhý den.

Prošli jsme jeskyní. Jedním slovem nádhera. A to včetně výkladu průvodce.

Právě tady končí 37. stránka.

Koupili jsme si ještě knihu o Slovenských jeskyních a zpět ke kolům. A odjezd.

Tak sjezd na silnici byl teda dost vostrej! A na silnici jsme se honili s korčuliarom. Docela upaluje, ale na nás nemá. Naštěstí. Asi by vypadalo dost blbě kdyby nám ujel. A tak si tak jedeme, svítí slunce a je pěkně. Ovšem jen do té doby, než se za zatáčkou objevila značka stoupání 12% v dlžke 2 km. No nazdar. Tak převody 1-1 a vzhůru uu uf!

Cestou nás předjíždí cirkus z Prahy. No tak to je síla. A jsme nahořeé ee e... Horkóóó!!! Hruža... Ale píšou tady 12% dolů. 5 km. To si dám líbit. No jede to pěkně, ale dole jsme za pár minut. A pak v podstatě po rovině. Ale mastíme to o život, protože kolem silnice stojí rozestavení cikáni a prodávají právě natrhané houby, čučorietky a maliny. Je mi jasné, že jakmile zastavíme, seběhnou se na nás a oberou o všechno. Zvyšujeme rychlost a padáme odtud.

Už zmizeli. Nejvyšší čas, protože je tu protisvah a jízda se změnila v ploužení. Dokopec je dlouhý 3 km. Jedeme na 1-1 a nejede to. Je strašné horko. Čas 11:40. Do Popradu je to slabých 5 km. Z ničeho nic zahřmělo. A tak to teda musíme přidat. Raději chci moknout ve městě než tady. Kopec se zlomil a klesáme. Do skály naproti (vzdálené cca 15 km) udeřil blesk. Nejvyšší čas, že jsme tady.

Zajíždíme do centra a v nejbližší restauraci si dáváme oběd. Z terasy máme výhled na hory s bouřkou. Jsem rád, že je nad námi střecha. A to i přesto, že zatím pálí slunce a je horko.

A je to tady. Začíná se ochlazovat a ve vzduchu je cítit voda. Dáváme si zmrzlinový pohár. Marcela jde vyměnit nějaké peníze za Slovenské koruny, aby bylo na zatažení účtu. Podle číšníka je směnárna naproti v Prioru. Marcela

odchází učinit finanční transakci. Já se zatím prokousávám slovenským textem úvodu ke knize *Sprístupnené Jaskyne*, kterou jsme koupili při návštěvě Dobšiny. Spustil se liják. Ohromné kapky buší do střechy, zábradlí a schodiště. Akorát přibíhá Marcela. Vypadá to, že ji zasáhlo jen pár kapek. Stěhujeme se dovnitř, protože sem vítr zanáší vodu. Kola jsou schována pod převisem budovy, my jsme v suchu, co si víc přát. Za hodinu je po všem a my odjíždíme.

Pokračujeme po silnici č. 18. Jede se středně. Kolem otravují auta. Projíždíme město Svit. Marcela na mě houkla, že potřebuje zastavit. Tak jo. Provedla nějaké úpravy na kole a zase jedeme. Ale za chvíli zastavuje znovu. No co zas. Sakr... Zatr! Píchla. Naštěstí jsme pár kroků od benzínky. Dovlekli jsme se tam a začali s opravou. Před dokončením začíná pršet. No potěš! Ale je klika, že jsme pod střehou. A tak jsme dokončili opravu a čekali až přestane a sledovali cvrkot kolem.

Dospěli jsme k tomuto zjištění: Je to tu víc české než slovenské. A co je ještě pozoruhodné, že půlka z těch Čechů jsou Pražáci.

Přijel strážník městské policie Svit a začal se živě zajímat kdo a co jsme atd. Pak nám doporučil sinici č. 18, po které jedeme, opustit a odbočit za městem doleva na vedlejší. Po kontrole mapy jsme usoudili, že to uděláme. Za 2 hodiny je po dešti.

Jedeme. Ale to se jede blbě! Cesta k odbočce je nekonečná. A na ní jedou v protisměru snad všechna auta, která tady na Slovensku mají. Až jeden vodič byl mimořádně vnímavý a pustil nás. Dost se nám ulevilo. Jede se lépe. Vjíždíme do vesnice Lučivná. Zase míváme cikána, který nabízí houby. A kus dál 3 cikánky ve věku tak 13-15 nabízejí sebe. Dvě byly dost hrozný. Ale třetí vypadala k světu. Menší, štíhlá, pěkná v obličeji, dlouhé tmavé vlasy, trojky, přiléhavé tričko. Nezastavovat!

Cikáni. Jsou tu. Je jich tu spousta. Ale připadají mi být domestikovanější, než jejich odrůda žijící v Praze. Ve městech tady prakticky nejsou. Venkov je jich plný. Živě se pomocnými pracemi, sběrem a prodejem lesních a lučních plodů a zlodějnou. Zatímco Pražský druh žije jen z lupičství a někdy i vraždění. V žádném případě se jich nebudu zastávat. Je to genetický odpad, jako všude na světě. A stejně jako jinde i tady se odmítají připojit ke státnímu zřízení, protože by to pro ně mohlo být nepohodlné. A pracovat oni přece nebudou. Nepracovali nikdy kam paměť sahá, tak co by s tím začínali právě teď. A navíc si hrajou na jazykovou bariéru. Hovoří cikánsky, jako všude na světě, a vždy jazykem jiného státu, než ve kterém právě žijí. U nás slovensky a tady polsky a maďarsky. A to nezávisle na tom, ve které části státu žijí. Možná by stálo za úvahu udělat jim vlastní stát, aby si na sebe museli vydělat sami a byl by od nich pokoj. A nepustit je odtamtud!

Vesníci jsme projeli bez úhony. Asi kilometr za ní je odbočka, za odbočkou říčka, za říčkou plácek a na plácku ohniště. Tak to je místo jako stvořené k dnešnímu noclehu. Musíme se k němu však přebrodit. Hloubka říčky není velká, tak to snad půjde. Po důkladném průzkumu to zkouším projet. Už jsem skoro venku z brodu, když jsem narazil do jednoho z kamenů pod hladinou. Musel

jsem šlápnout od vody. V jediném okamžiku se mě zmocnil neodbytný pocit, že mi teče do bot. (Bodejť by ne, když máš sandály!) Marcela si sundala ponožky, obula si ty samé sandály jako mám já a kolo suše převedla. I tak to jde.

Obsadili jsme plácek a šli se vykoupat. Tedy nejdříve postavit koupelnu. Přeházeli jsme několik tun šutrů, čímž se hladina zvedla o dobrých pět centimetrů. Ted' se jde z velké části ponořit a umýt se. Po koupeli jsme zalezli a začali s četbou knihy Hobit. Ně, že by se nám ta dosavadní už nelíbila, ale maličko jsme ji už dočetli. Tak, a to je z dneška všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr.	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Lučivná	61,0	2640	44,4	17,4	29-11

Ráno 1.8. čtvrtek

NESNÁŠÍM HOUBAŘE!!!!!! JE TO BANDA NAPROSTÝCH IGNORANTŮ A ÚPLNÝCH BLBŮ!!!! Strašej tady už od slunce východu. Některí **jen** bouchaj vším u auta a jiní na sebe pořvávají na celé Tatry. I když jen Nízke. A ke všemu slovensky! **Parchanti!!!** Ve 3/4 na 7 už to nemůžu vydržet a vstávám.

Vysvitlo slunce a vypadá to na pěkný den. Snídáme, balíme atd. Akorát jak odtud. Rozhodně se nám nechce zdolávat brod jako večer. Chodí tu procesí lidí. Vesměs všichni hlasitě hovořej nebo řvou. A mají s sebou i malé děti. A ty mají na nohou tenisky! Tedy se sem dostaly suchou nohou. To mě začíná zajímat. Jdu na průzkum. Ještě, že jsem chlap - Hele most!* Akorát ho nějaký blbec zle poškodil. Pro nás je nepoužitelný. Takže zbývá brod. Ach jo.

Dobalili jsme a jedeme. Mně se podařilo brod projet. Marcela zase vsadila na jistotu a jde pěšky. Ale co, kdo chce kam, kopněme ho tam. Jsme na silnici a jedeme. Neděje se nic zvláštního. Až do Važca se jede docela dobře. Akorát zase ujždíme bouřce, ale jde nám to. Važec. Jdeme opět navštívit další jaskyňu.

Přijeli jsme těsně před 12tou a prohlídku stihli jen tak tak. Do prostoru jaskyně se vhrnul ohromný dav. Hned za vstupem nás dělí na čtyři bandy. Jsme v poslední. V předchozích je hodně matek s hlučnými dětmi. A mě sobecky nezajímá kvikot a řev nějakých parchantů, ale jsem žádostiv výkladu průvodkyně. A mám dojem, že Marcela to cítí stejně.

* V oceánu se potopila loď. Zůstaly 3 ženské, doplávaly na malý pustý ostrov. Měly hlad, chytaly ryby. Chytily Zlatou. Ryba: Když mě pustíte, každá jedno přání. 1. Ž.: Chci velkou loď a jet domů. Bum, prásk, ohromná loď. Nastoupila a odplouvá. Loď narazila na útes, nikdo nepřežil. 2.Ž.: Tak tudy ne. Chci vrtulník. Bum, prásk, právě přistává. Nastoupila, větrný porыв, vrtulník se rozbil o skálu. Všichni mrtví. 3. Ž. na to kouká a říká si: Po vodě to nejde, vzduchem to nejde, asi tu budu muset zůstat. Ale vždycky jsem chtěla zkusit, jaké je to být chlap. Bum, prásk a stojí tu krásnej svalnatej mládenec. Rozhlídne se kolem a říká: „**Hele most!!!!**“

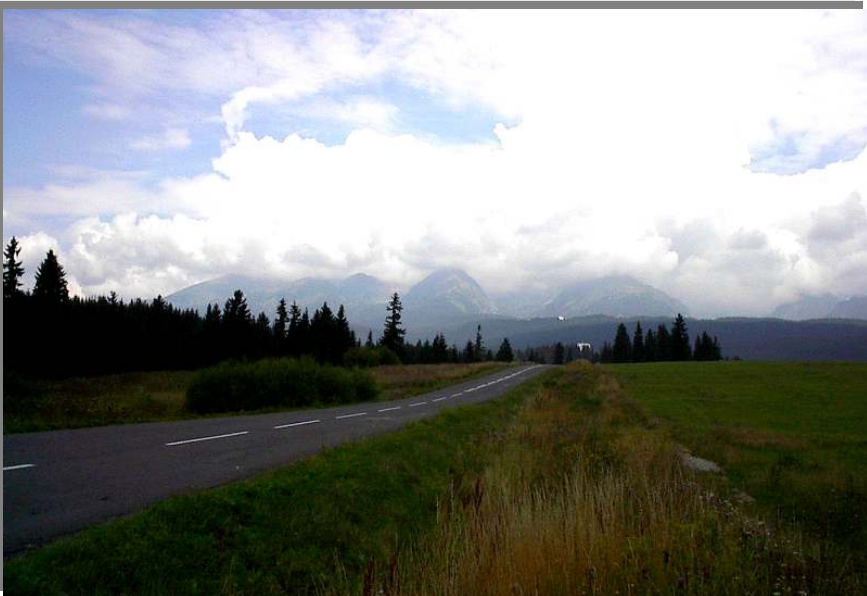
Mají to tu skvostné. Jdeme vzadu, kde druhá průvodkyně provádí pomocný výklad. Skupina je velmi početná a ze předu je sem slyšet jen máloco. Je tu neskutečná sranda. Sešla se dobrá skupina i obě průvodkyně. Ani nevíme, jak těch 40 minut prohlídky uplynulo.

A jsme venku. Marcela objevila další knihu o jeskyních a tak ji koupila. Trochu prší a tak čekáme až přestane a čteme si v ní. Je dobře psaná a text je doprovázen nádhernými obrázky.

Přestalo pršet, chtělo by to oběd. Podle domorodých žen je nejbližší podnik asi kilometr zpátky po cestě č.18. Jedeme tam. Než nám udělali jídlo (snědli jsme Jánošíkovi řízek) napsali jsme nějaké pohledy. A po jídle jsme si dali Borovičku. Opravdu je z ní cítit jehličí.

A jedeme. Všechno probíhá normálně, není tu nic, co by stálo za rozsáhlejší zápis. Pravda, okolí je pěkné. Jedeme údolím mezi Tatrami. Nalevo oblé Nízké, napravo ostré a špičaté Vysoké. Bohužel jsou z části kryty mlhou a z části bouřkovými mraky.

Našťestí se nás ani jedno netýká. Za Východnou se terén zlomil a jedeme povětšinou z kopce. V Liptovskom Hrádku zastavujeme u benzínky za účelem

dotankování. Vody! Zároveň s náma tu zastavil elasták.* Zatímco Marcela šla nabrat H_2O , dal se se mnou elasták do řeči. Vypadlo z něj, že je zes Plzně a tady je na dovolené s nějakou partou v kempu na začátku Tater. A že si tak jezdí různé okruhy a tak. Ptal se i na nás a tak jsem mu v kostce vyličil, kde jsme se tu vzali a kam dál.

Tak jsme se pobavili a odjíždíme každý jiným směrem. Já s Marcelou na Liptovský Mikuláš, elasták na druhou stranu. Začíná pokvapkávat'. Za námi se napříč údolím žene po obloze cosi neskutečného. Je to tmavě fialové, chvílema to dělá rámus a vypožoroval jsem, že tyto zvukové efekty nějak přímo souvisejí se světelnými úkazy, probíhajícími uvnitř toho fialova. Naštěstí se můžeme pohybovat celkem rychle (30 km/h a více) takže tomu, co je za námi, zatím úspěšně unikáme.

A to už jsme v Mikuláši a z té rychlé jízdy mě přepadla chuť a žízeň na pivo. Zajíždíme k reštaurácii a objednáváme tmavou verzi Zlatého Bažanta. Slečna, která nás obsluhovala nejspíš neměla svůj den. Jednak jí všechno trvá tisíc let a jednak nejspíš nepochopila rozdíl mezi světlým a tmavým pivem. A kromě toho neudržela v paměti, že chceme zemiakové lupienky. No, pojedeme dál.

Projeli jsme městem a na nejbližším místě za ním jsme se rozložili u Liptovskej Mary.

* Elasták: magor na silničním kole, bez čehokoliv, navlečený do značkových elastických hadrů, letící po silnici kolem 50 km/h, opovrhující děním kolem, přírodou a náma.

Letos mají nějak málo vody. Zato je tu hromada rybářů kolem celého břehu. Jezero se halí do mlhy prosvětlené zapadajícím sluncem. Jdeme zalézt. Po večeri si zase chvíli čteme a pak dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Liptovská Mara	61	2695	55,0	19,8	28-14

Ráno 2.8. pátek

Probudil jsem se příjemně naladěm a to i přes neuvěřitelnou ztřeštěnost nočních snů. Snídáme, balíme, jedeme. Vracíme se do Mikuláše na předvíkendový nákup.

Automobilová doprava a řidiči na Slovensku.

Slováci jsou špeditéři. Pořád něco někam stěhují. Používají k tomu nákladní auta Ifa, Tatra 815, 813, 148, Avia 15, 30, a Liaz „Trambus“ i „Líza“ snad ve všech modifikacích, které kdy opustily výrobní haly a dokonce ve verzích, které jsou i výrobcům neznámé. Jako například Avia 15 - tahač návěsů, Tatra 815 popelář, Liaz Trambus osobní skříň, Avia 30 valník s "rukou" Tatra 813 6x6 s podvalníkem pro dopravu železničních vagónů a podobně. Prakticky všechny tyto vozy jezdí s třínápravovými přívěsy. A jak už bylo řečeno, přepravují snad úplně všechno. A řidiči? Skoro stejní jako u nás. Pokud je kolem místo, objedou nás obloukem, není-li místo, snaží se nás zatlačit do příkopu. A teprve když vidí, že se nenecháme, zvolní a počkají, až místo bude. A je úplně jedno, jestli mají za zády 100 tun, nebo jestli řídí Velorex. Zrovna tak nezáleží na tom, jestli jedeme po silnici 1. třídy nebo po polní cestě. Bezpečně poznáte Němce, ten zvolní na naši rychlost a až je to absolutně bezpečné, předjíždí, a to i za cenu, že jede za námi několik kilometrů. Polák: přibrzdí, a pokud je dost místa předjíždí. Čech: přibrzdí a až mu dojde trpělivost, což bývá během pár sekund, hodí myšku a je pryč. Slovák: nekouká napravo ani nalevo a prostě jede. Spoléhá na to, že my uhneme a protijedoucí taky. Dopravní předpisy se tu dodržují. A to ještě striktněji než u nás. Na „stopkách“ zastavují i v případě, kdy jsou v polích a široko daleko nikdo není. A podobně. Tak tolik k autodopravě.

*Máme nakoupeno. Tedy přesněji máme potraviny na víkend. Opouštíme město a jedeme se podívat do obou Demänovských jaskýní. Nejdříve **Slobody**. Je horko a najít silnici vedoucí naším směrem je zase obtížné. Hledání komplikuje obchvat obchvatu značený jako kruhový objezd, který je zde jen proto, aby umožnil překonat dálniční tah na Žilinu. Jedeme pomalu, takže mám spoustu času se nad tím zamyslet o postupně odhalovat, co mysleli soustavou dopravních značek, která je tu rozmístěna. Jsem na sebe pyšný. Trefil jsem se na správnou silnici! Míjíme vojenskou akademii. Na směrovce píšou něco o patnácti*

Nezoufejte, už jste na 45. stránce.

kilometrech k jeskyním. Nějak to nejede. A je horko a chce se nám za roh. Po vyřešení druhého problému se sám řeší i první. Zatáhlo se. Ale to už jsme na parkovišti, zabezpečujeme kola, připravujeme je na povodeň a jdeme na prohlídku.

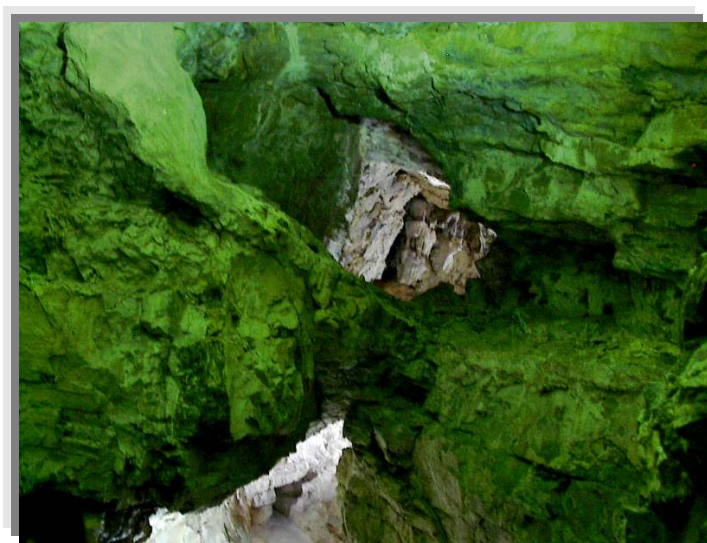

Právě tady končí 45. stránka.

Tak teda... ohromné, veliké, nádherné a skvostné. Několik podlaží, více než tisíc schodů, nádherné tvary a barvy. Nedá se to vypovědět.

*Vycházíme ven a k těm všem dojmům přibyl ještě jeden. Prší! Došli jsme na parkoviště, odparkovali a přesunuli se dva kilometry zpět k **Ladovej** jaskyni, která je poněkud skromnější. Před odjezdem z té první jsme zase potkali včerejšího Plzeňáka. Je mi ho upřímně líto. Ono totiž prší už docela hodně. My jsme po dvou kilometrech jízdy z kopce u jeskyně, a po chvilce pokecu s klukama, kteří hlídají parkoviště, a vylezení do neskutečného kopce zase v díře se stropem. Pravda, kape tady, ale ne tolik jako venku.*

Po hodinové prohlídce jsme vylezli ven a ono leje. GRRR!! Nelíbí se mi to!

Slaňujeme kopec a jdeme do nejbližší hospody na oběd. Výběr není nijak extra a ceny jsou dvojnásobné než u obyčejných hospod. Sázíme na jistotu a dáváme si bravčový rezeň so zemiakovými kroketami. Číšník nějak nepostřehl, že jsme dva a jídlo přinesl po dvaceti minutách jen jedno. „Jáj, vy ste chceli dvakrát?“ A odešel. No to bych ho nakop! No, najíme se a odtud. Já vím, že mluvíme málo německy a tedy se s náma může vymetat. Ale mně se to česky nelíbí! Nedostal ani halíř dýška. Oplatil nám to tím, že nám vrátil v těch nejdrobnějších, které jsou tu dostupné. Nejspíš má teď pocit, jak to těm Čechům nandal. Na parkovišti nás čeká překvapení. Máme přikrytá kola igelity a deštníkem.

Mnohokrát jsme poděkovali Mišovi Oškovi, jednomu ze strážců parkoviště, ještě si s ním chvíli popovídali, přendali se ze šustáků do krátkého, protože vysvitlo slunce, a jedeme. Směr Liptovský Mikuláš. Je to tu z kopce a tak jsme ve městě za pár minut. Najít „cestu č. 18“ do Žiliny není problém a tak toto město rychle opouštíme. Není tu žádný provoz, krajina je velmi silně zvlněná, ale osmnáctka je tak chytře vedená, že její zvlnění ani nestojí za řeč. (Prosim vás, stále mluvím o **silnici** č. 18) Na pěti minutách máme zapadající slunce a obrysy Vysokých Tater. Je klidný a krásný podvečer 18.30. Až do Ružomberoku se neděje nic, co by stálo za zmínku. Snad jen, že přejezdová rychlost se pohybuje kolem třicítky. Zastavujeme u benzínky a Marcela jde dotankovat. Mezitím se u nás zastavil podnikatel odkudsi ze Spiše a říkal, jak jsme dobří, a že nám závidí, a že by také rád něco podobného podnikl, ale že k tomu nemá vhodnou partnerku. Jeho stará ho prý s podobným nápadem už několikrát poslala do ... Prý se bojí hadů a dinosaurů.

Jedeme dál. Za druhou křižovatkou Marcela píchla. Ach jo. Tak pěkně to jelo a já se těšil, že někde kousek za městem zalezeme... Máme skvělý mezičas, je 19 hodin a na palubě svítí údaj 59 km. Začíná oprava. V rámci výcviku si duši na kole mění Marcela sama.

Za 80 minut pokračujeme. Už se zdaleka nejede tak pěkně. Padlo šero, silnice je hlavní, vpravo 3 metry od nás teče Váh, vlevo jsou kolmé kopce nahoru. V jednom okamžiku už se zdálo, že nocleh máme, ale po bližším průzkumu je nepoužitelný. Po dalších kilometrech místo máme. Je pořádně drzé. Ale

použitelné. Jsme asi 3 m od silnice za hustým roštím a 10 m od nejbližšího baráku a na dohled z dalších tří. Smutné je, že to tu není nejrovnější. Ale co. Už to bylo i horší. Stavíme konstrukci doupěte tak, aby se v noci dala případně natáhnout plachta. A po večeri a četbě dobrou noc...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Hubová	49,5	2762	66,3	20,0	30-12

Ráno 3.8. sobota

Z divokých a naprosto nesmyslných snů mě probudilo tělo. Moje. Nějak se nevejde mezi zdejší boule a nejde s ním hýbat. Jakýkoliv pokus o pohyb končí křupáním a rachotem mého skeletu. Po nějaké době se všechno vrací k normálu a začínají ranní činnosti. Akorát jedna věc mě velmi silně krká, a to, že Marcela opět píchla. Celá operace výměny zadní duše se bude opakovat. Ale pro rychlejší odjezd to provedu já.

Tak a je to. A jedéém. Podle Váhu do Martina. Celkem to sviští. Až do okamžiku, kdy se před námi otevřelo malebné údolí a jím se zcela nemalebne žene protivítr. Zastavili jsme na jednom z odpočívadel a zakoupili čučorietky. Na další odbočce jsme se pak do nich pustili. Zdolali jsme jich půlku a vydali se na další pouť. Vítr nenápadně zesiluje, takže před Martinem, přestože jedeme z kopce, dreme jak Bulhaři a rychlost je kolem 12ti km/h.

Zajíždíme k Big Bille a dáváme si mlíko a jogurt.

Po něm zase najíždíme na rampu zdejšího nadmíru složitého dopravního systému a prorážíme si cestu silným protivětrém na Žilinu. Jede to opravdu pomalu a stojí to spoustu sil. Často odpočíváme. A přitom máme výhled na hrad Starhrad

a pak na Strečno.

Před několika kilometry byla upoutávka na tento druh dopravy. Ale psali tam do 110 kg na osobu. Takže jsme nahaní a museli jsme po silnici.

Nějak se tu vytvořila kolona. Ještěže jedeme v odstavném pruhu. Dávám k dobrému, že na začátku tohoto nadělení stojí určitě policajt a narušuje plynulý provoz.

Míjíme odbočku na parkoviště ke hradu Strečno. Je úplně plné aut a dvou autobusů. A navíc je těsně po jedné hodině. Tedy čas, kdy na prohlídky jdou cizinci, kteří většinou nerozumí výkladu a hlasitě se mezi sebou baví a rodinky s malými dětmi, které to nezajímá a ve všech případech řvou. Výsledek je, že průvodce je chudák a nikdo z prohlídky nic nemá. Popojedeme dál a někdy se na Slovensko vrátíme a doprohlédneme i věci, které teď vynecháváme. Jsme 7 km od Žiliny. Kolona popojíždí tak 3 km/h. My si to šineme 25 km/h v odstaváku. A je zajímavé sledovat osádky vozů. Někde se skřípe zubama (takzvaná závist), jinde se na nás usmívají, (ted' momentálně sice jedete, ale zbytek cesty máme pohodlnější my), jinde je znát pohrdání, jinde fandění nám, atd.

Přijíždíme do Žiliny. No to snad není pravda. Je to tu silně rozkopané, provoz převeden do jednoho pruhu a opravdu to tu řídí policajt. No řídí; to by byl silný výraz. Mává tady zběsile rukama a má radost z toho, že si ho alespoň tu a tam někdo všimne. Nechápu, na co tady straší, když jsou tu v provozu semaforey. Profrčeli jsme zúženým místem napoprvé. Aspoň že tak. Projíždíme centrem a nějak se mi nedaří najít ten správný výjezd. Je to tady silně překopané, všude kolem spleť nových silnic, které nejsou v provozu a mezi tím stávající silnice, na kterých je les různých vodících tabulí, oranžových šipek ukazujících naprosto nesmyslné směry, přenosných dopravních značek, jež popírají jedna druhou, a přenosných semaforů blikajících oranžovými světly. Tak v tomhle se prase vyznej!

Naštěstí jsem zahlédl na jedné z nedokončených ramp návěst před odbočkou a tam psali číslo silnice, kterou hledáme. Prokličkovali jsme tím lesem a jsme na docela obyčejné okresce. Uf! To zas bylo.

Jede se dobře, pořád svítí slunce a je vedro. Hledáme místo, kde by nám uvařili. Napodruhé máme štěstí. Parkujeme ve stínu pod stromy u „Salaše“, odpočíváme a obědváme. Je 14.15. Za námi je 64 km. Po odpočinku jsme našli nejbližší plácek, zapíchli to tam a šmytec.

Je 15.15. Je to tu v polostínu, vedle teče potůček. Takovej maličkej močovod. Ale mají tu

no, je to opravdickej RAK! A tak si povídáme, čteme, zobeme ze zásob mňamky, sosáme nějaké to pití a já přeji Marcelu k jejím dožitým šest a dvacátým narozeninám. A čas velmi pomalu ubíhá, válíme se a je dobře. Když se zešěřilo, dali jsme si večeri, po ní zalezli do spacáků, protože se náramně ochladilo (23.5 °C) a usnuli.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Kotešová	43,0	2831	69,2	20,5	33-10

Ráno 4.8. neděle

Probudilo mě slunce, svítící mi rovnou do gezichtu. Je půl osmé a pěkné vedro. Zvolna, ale opravdu zvolna provádíme ranní činnosti a připravujeme

odjezd. Nocležiště opouštíme v 10.05. Je vedro. Jedeme podle Váhu a je nám příjemně.

V mapě je namalovaná silnička, na ní tečka, u té tečky napsáno Pšurnovice a dál nic. Tak to NIC musíme vidět. Silnice je pěkná, je to tu lehce nahoru, ale jede se dobře. Po nějakých třech kilometrech je opravdu konec. Mají tady větší asfaltový plac, parkuje zde autobus a dál jen strmá hora. A to na všech stranách, kromě té, odkud jsme přijeli. Otáčíme se a pomalu jedeme dolů a obdivujeme domy a vůbec celou ves. Nejspíš je to velice bohatá obec, anebo je to tu pojaté jako víkendová osada. Ale na to jsou ty baráky tady příliš velké. Přijeli jsme na rozcestí a dáváme se na cestu k hrázi.

Jedeme po ní několik dalších kilometrů. Je to tu polní, plné kaluží, kamenů, výmolů a různých jiných překážek.

Výhoda je, že tu nikdo není. Tak toho využijeme a vykoupeme se. Voda je docela teplá. Nejspíš nestihla za ty tři dny, kdy nesvítlo slunce, vychladnout. Bylo to moc příjemné. Jedeme dál. Zdolali jsme lávku a našli se v Malej Bytči. Výborně. To je na trase a tak jedeme dál. Pořád se do nás opírají slunečné lúče a je horúco. Pokračujeme do Povážského Podhradia a tady se kocháme výhledem na zříceniny Povážského hradu a cpeme do sebe kivi. Pak jedeme dál.

Projeli jsme krajem Povážské Bystrice a chtělo by to oběd. Jsme v Púchově. Na okraji. Na střeše jednoho z domů ve stráni vpravo od nás je ohromný nápis SALAŠ a tak hurá k němu. A vyplatilo se. Najedli jsme se velmi dobře a velmi levně. Pravda, snažíme se rozházet zbytek slovenských peněz,

protože ještě dneska chceme dojet do Čech, ale měli jsme trochu obavy, jestli s tou troškou, co máme, vůbec zvládneme oběd. Ted' je po problému.

Jedeme dál. Projeli jsme Púchov a míříme k Českým hranicím. Nějak nám ztěžkly nohy a jedeme pomalu. Je vedro. Po nějaké chvíli se zatáhlo a jelo se o poznání lépe. Jsme asi 4 km od hranic. Začíná pokvapkávat. Uklízíme z nástaveb všechno, co jsme až do ted' sušili, a jedeme dál.

Přitahuje. Nebo spíš přimokruje. Zastavili jsme pod větším množstvím starších stromů. Je tu sucho. Provádíme opatření pro případný ponor - dobalujeme věci do igelitů, přetěsňujeme bágly a loučíme se se suchem. Zatím sedíme na krajnici a čekáme. Tu a tam sem proniká kapka.

Zastavili u nás otec a dcera. Oba na kolech. Začali se přioblékat a bavili se s námi o nejstarším tématu k hovoru - o počasí. Jak se nám pěkně vyčasuje, co na to zemědělci nebo polnohospodáři. Vítr změnil směr a žene vodu přímo na nás. Ach jo.

Nandali jsme na sebe bundy a vyrážíme do nepohody. Protější kopec není vidět, jak hustě prší. Začínám být lehce navlhlý. Na kostech. Zvenku jsem úplně such. Tak ted' už je to jedno. Palubní teploměr ukazuje 20 °C. To je dobré. V rámci jmenovaného se jede kupodivu dobře. Po 15ti minutách pršení ustává. Dokonce jsou tu suché silnice! GRRRRRR!!!!

Jedeme dál ke státní hranici. Začínáme osychat. Teploměr ukazuje 19 °C. Jsme na celnici a lovíme pasy z hloubi bágků. Á šup... a jsme doma.

Musíme se vyškrábat do neskutečného kopce. Čekám na Marcelu, která jede poněkud pomaleji a do toho začíná zase pokapávat. Marcela je tady a támhle je benzínka se střechou. Hópnem k ní.

Jo, tak tohle se podařilo. Zase prší. Ne tolik jako na slovenské straně, ale na promoknutí by to stačilo. Po dvaceti minutách můžeme pokračovat v jízdě. Ted' už jenom najít nocleh. Projeli jsme Střelnou a Horní Lidou a zase poprchává. Zastavujeme v Lidečku u motorestu a uklízíme kola z dosahu deště. Na protější louce je nějaká skrumáž. Přestože poprchává, jdeme se tam podívat.

Je tu spousta hasičských aut. A když říkám spousta, myslím tím více než 10. A za nimi nějaké stánky a hasiči a nějaká mládež... Aha závody hasičů. Právě vyhlásují výsledky. Oslovená družstva se mohou strhat v hlasovém vyjádření radosti nad oznámeným výsledkem. Vesměs jsou to mladěši, tak kolem 17 ti a **převažují ženský!** Sakra co to má zase znamenat! Že by byli chlapi vytlačeni z další profese? Už to tak bude. Jsou všechny urousané a musím říci, že bych si mezi nimi vybral. Už končej, rozcházej se ke svým autům a odjíždějí. Vítězné družstvo udělalo na plácku kolečko a do výše zvedalo právě obdržený pohár. Po chvíli všichni odjeli a zbyli tu jen organizátoři, kteří velmi rychle a bravurně balí stánky, pípu, ozvučení a další propriety. Pršet přestalo, taky pojedem.

Pomalu se suneme údolím a vyhlížíme místo na spaní. Je to tu blbý. Údolí je tvaru „V“, a kromě silnice je tu říčka a na obě strany je to tu ostré nahoru.

Potřebuju „za roh“. Zastavujeme u železničního viaduktu. Jdu za něj a po ulevení si mi to nedá a jdu se podívat dál. A mám místo dnešního noclehu. Je to opuštěný domeček místní správy rezervace. Je ve výborném stavu.

Takže dnešní noc bude v suchu a to bez stavby doupěte. Už mi ani trochu nevadí bouřka, která je vidět a slyšet severně od nás. Zajeli jsme k němu, nacpali se dovnitř, natáhli šňůru na sušení,

položili ležák, připravili večeři, zalehli, chvíli si četli a nazdar.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Lidečko	40,0	2904	72,9	17,7	32-15

Ráno 5.8. pondělí

Probudil jsem se dobře naladěm. Kromě myší, které zde otravovaly šustěním a cupitáním, nás nic ze spaní nerušilo. Venku svítí sluníčko a vypadá to opět na jeden pěkný den. Věci nám uschly, no co si víc přát? Tak. Je deset pryč, odjíždíme.

Cesta vede údolím, je téměř rovná, jede se báječně. Po nějaké době odbočíme na silnici č. 49 směr Zlín. Energetici tady mají nějaké potíže se sloupama. Vypadá to, že včerejší bouřka jim to tu trochu pocuchala. No, žádná závist. Míjíme ceduli s nápisem „OKRES ZLÍN“. To znamená jediné. Právě jsme vjeli do „VALAŠSKÉHO KRÁLOVSTVÍ“ Bolka Polívky. To je sice pěkné, ale zároveň se to tu jmenuje „VIZOVICKÉ VRCHY“. Název nekecá. Tedy ten s těmi vrchy. Je to tu jak na horské dráze. Hned nahoru pak doprava, ostře dolů, zas nahoru a pak dolů a doleva a tak dál. Teda docela to vysiluje. Zastavujeme ve Vizovicích na svačinku. Bohužel nápad, že posvačíme zdejší hlavní výrobní produkt – slivovici - mi neprošel. A tak to splachujeme mlíkem a jogurty.

Pokračujeme v cestě. Pořád v rytmu kousek nahoru, kus protivětru dolů. A po 14ti takových kilometrech jsme ve Zlíně. No to je síla. Tady se šťastně sešel řepanov se socialistickými výdobytky velkoměst. Je to tu rozplzlé do 17ti km do délky, až na pár výjimek paneláky, ale nechybí moc, aby u nich kvokaly slepice a rochnila se prasata. A do toho všeho jim tady jezdějí trolejbusy. Myslím, že i Tomáš Baťa mladší se před časem notně podívil, když uviděl, co to udělali s městem jeho otce. Snad jediné, co je na svém místě a vypadá to pořád stejně, je támhleten objekt. Myslím tím fabriku Svit Zlín.

Průjezd městem je nekonečný. Na dvou křižovatkách říděj dopravu policajti. Musím uznat, že s podstatně větším úspěchem, než jejich slovenský kolega v Žilině. Jen jsme opustili Zlín, jsme po pár metrech v Otrokovcích. Slunce pálí, odevšad sálá horko. Inu jako ve městě. Je čas oběda. Hned za jedinou křižovatkou, co tu je, vidíme na střeše dobře opraveného starého domu nápis „PENZION PIZZERIE“ a ještě vidíme jak dole u stolů sedějí lidi a dlabou. Zajíždíme tam.

*Oběd byl jedna báseň. A jedna próza. Hned se poznalo, že vrchní i kuchař mají svou práci opravdu rádi a plně se jí věnují. Taky jsem jim oběma osobně poděkoval ústně a předal i děkovátka.**

Jedeme dál. Za městem křížujeme trať, po které nás před časem přivezl rychlík z Prahy a opouštíme hlavní. To je úleva. Je sice pořád vedro, ale jede se líp.

* Naleznete v obrazové příloze.

Než jsme stihli 135x zařadit, jsme v Kroměříži. Hm, nic tu není. Pokračujeme na Kojetín. A to už vyhlížíme nocleh, protože Marcela kňučí, že jí to jede dneska blbě, a že už nemůže.

Dig.

Konečně!!! Zkoušela jsem Diga přemluvit, že to zalomíme už někde za městem, ale neuspěla jsem a stejně nebylo kde. Těch nějakých 15 km bylo nekonečných, ale skončily. Před Kojetínem přejíždíme říčku Haná. To je to místo, kde zastavíme na noc. Po chvíli hledání máme plácek krytý před sluncem ze západu, které stále ještě mocně pálí, od silnice, vedoucí cca 15 m od nás a od vesnice vzdálené 100 m. A jak jsme tak rozpálení a zaprášení, jdeme se vykoupat. Je to nádhera. Voda může mít tak těch 22 °C, proudí a není hluboká. Krásně osvěžení natahujeme ležák a flákáme se. A k tomu čteme.

Mcl.

Je 17 hodin. Zobeme sladkosti, slanosti i kyselosti, až jsme dostali nápad dojit si těch 100 m k benzínce a koupit si vínko. Moc se k dnešní večerní náladě hodí.

Nákup proběhl opravdu bleskově. Od opuštění ležení do znovuzalehnutí 7 minut. A zase čteme, a sosáme a zobeme (tentokrát oříšky) a je nám fajn. Po 23tí hodině zaležáme a dobrou noc. Párkrát jsme se vzbudili, protože tu koušou nějaké potvory, ale na nás si nepřijdou. Rozprášil jsem kolem nás přípravek ANTI, který prý nepoškozuje ozónovou vrstvu, jak píšou na obalu, a nerušeně spíme až do rána.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Kojetín	50,5	2975	70,6	18,6	33-13

Ráno 6.8. úterý

Probudil jsem se v sedm! Hrůza. Jsem přeležen, otlačen a nalomen. Au!! Balíme a odjíždíme.

Minuli jsme cikánskou čtvrť Kojetína. Je to nářez. Bordel, špína a svrab a v tom všem spousty cikáňat. No hrůza. Pryč!

Slunce je lehce za mrakem a odtud pěkně pálí. Jede se jako na vrchovině. Žádné fofr, zato hodně nahoru a kousek dolů. Projíždíme jednu vesnici za druhou a už jsme v Prostějově. Na letišti přistávají paragáni, které vyhazují z vrtulníku. Ale jinak je to tu praštěný. Nějaký podjezdy, nadjezdy a mimoúrovňová křížení. Na žádné z cedulí není jediné místo, kterým chceme projíždět. No dobrá, pojedeme po čuchu.

Podařilo se. Jsme venku. Šineme si to po výpadovce 366 a najednou nás předjela Avie a zastavila. A pěkně blbě. Vystoupil šofér a zval nás na korbu. Tak jo. Každý kilometr dobrý. Jedeme v kabině a nahrazujeme rozbité rádio. Řidič je rád, my jsme rádi a to celých 17 km. Pak odbočuje někam do Tramtárie a vysazuje nás. Dál jedeme zase po svých.

A začínáme zvesela. 12% stoupání. Nahoře je odměna - ostružiny. A hodně. No, napásli jsme se a teď zase pojedeme.

Trochu se zatáhlo, ale neochladilo. Chceme do Jevíčka na oběd. Odtud je to 16 km. Jedeme skoro pořád do kopce a teda jede se pěkně blbě. Najedou se to zlomilo a my letíme z dolů. A za chvíli je tu Je deklíček. Nebo Víčko, nebo tak nějak. Brzdíme na náměstí u hospody a jdeme dovnitř. Na jídelním lístku nás překvapily ceny. Příjemně. Po královském obědě platíme 215,- Kč. Za 4 jídla, polévku a 3 piva. No krása. Kdyby se vám zdálo, že žereme jak uzávěru zbavení, tak to samozřejmě tak není! Tak jedem.

Vjíždíme do pásma, kde to bude stát za to. Podle mapy budeme přelezát dva hřebety. No nazdar hodiny. Ano, opravdu je to příšerný. Ale to vám jistě ráda objasní Marcela.

Dig.

Nějak jsem se moc najedla. A s těžkým břichem se do těch krásných nejedoucích kopců táhnu tříkilometrovou rychlostí. Je to paráda lehnout si na záda a číst ... co to melu, až večer, pokud hned neusnu, a to neprojde, takže se dozvíme zas něco nového. Dig pod kopcem něco taky říkal o tom, že to nejede. Stejně během okamžiku byly vidět pouze jeho záda a pak nic. Ach jo, bude už někde na kopci odpočívat. Ba ne. Čeká na mne u tabule, kde je obecně psáno o místní krajině. A tu vidíme řídit se dolů 5 cyklistů

velkou rychlostí. Mám radost. To znamená, že to je ještě pěkně dlouho do kopce. !!!Už nechci!!!!!! No nic, stejně mi nezbyvá nic jiného než to vyjet. A tak velím k odjezdu. Šláp, šláp . . . kdy už bude konec ... Slyším motorku a podle kraválu je někde dole pod kopcem a trvá jí dost dlouho než ji vidím a než mě mýjí. Tak a podle řevu motoru se pokouším odhadnout, kolik zatáček mě ještě čeká a jak je kopec dlouhý. Usuzuji, že je to nahoru kratší (0,5 km). Tam už na mě čekal Dig a odpočíval na lavičce. Po delší pauze jedeme dál.

Mcl.

Ted' pádíme z kopce. Docela to sviští a je to dost dlouhé. To je ta odměna za lezení přes ty hřbety. Ále nééé!!! Před námi je křižovatka a z naší strany stopka. A odbočka na Svitavy doprava. Tak konec vedení se, dál se musí šlapat. Ale ne daleko. Je tu totiž hospoda a my jsme usoudili, že si za ten přejezd z Nenívíčka zasloužíme pivo. Nebo dvě. Zaparkovali jsme, odpočinuli si, ujasnili si s pozemní kontrolou (Bor u Chroustovic – chalupa kamaráda Maroše) další navigační plán, dopili a zase jsme na cestě. Je půl osmé, tak hajdy někam do lesa. Kousek za městem takový vhodný les je. Připravili jsme ležení a shledali, že místní už zcela orvali všechny borůvky v širokém okolí. A nejen je. Taky ostružin je tu nějak málo. A uprostřed lesa jsme narazili na tohle:

Jdeme zalézt. Po večeri jsme si chvíli četli, pak dostavěli plné doupě,

protože začalo kapat a pak až do rána nerušeně CHRRRRR CHRRRR CHRRRRR! CHRUP... CHRRRRRR...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Svitavy	56,0	3053	77,8	16,1	26-15

Ráno 7.8. středa

Probouzím se příjemně naladěm. V noci jen pokapávalo, takže jsme v klidu spali. Snídáme, balíme, odjíždíme.

Jízda probíhá náramně. Do kopce! Ale silnice je lesní, opuštěná a

Za chvíli nám to objasnili. Nějaké dvě báby tu kosí v lese trávu. Tak to je ta lesní mechanizace! Je tu ovšem nádherný klid. Nic tudy nejedí, jsme tu sami.

Po nějakém čase jsme nahoře na hřbetě a pohybujeme se dál po hřebeni. Pořád je tu krásně. A už se vezem z kopce. A to čtyři kilometry. Projeli jsme vesnici Čistá a vjeli do

Ale nikde žádné gondoly, mluví se tu česky, jedeme pryč. Litomyšl. Pauza na mlíko a jogurty. A mňamky. Hlty hlt a je to pryč. A můžeme jet.

Odbočujeme na silnici 358 a ploužíme se za kolonou traktorů. Ten přede mnou táhne takovou tu věc na slámu a očesává tím stromy na krajnici. A všechen ten bordel mi padá do cesty. Projeli jsme kolem jabloně obsypané plody. 3x zásah do zad, jednou do hlavy (to mám ale kliku, že mám helmu... připnutou na báglech!) a jeden drtivý zásah do přední světelné rampy. Další věc, proti které rampa není krytá. Zatím jsem věděl o nekrytí proti lanu nataženému přes silnici, nízkým zavřeným závorám a jiným horizontálním překážkám. Ale nikdy by mě nenapadlo kryt rampu proti pádu jablka. Výsledek - poškozené světelné dělo. Naštěstí jen vypadlo z úchyty.

Zastavujeme a necháváme kolonu odjet. A pak pokračujeme pomalu dál. Neděje se nic zajímavého. Silnice vede po rovině, nárazový vítr naráží z pěti až patnácti minut, plouží se dobře. Je zataženo, ale horko. Potřebujeme velmi nutně zastavit v nějaké osvěžovně. Taková je ve vesnici Luže.

Nádherně tady hrajou a mají tu velmi dobrou 12° chladicí kapalinu. Dojeli kvůli nám do Holandska pro řízec, do Hranolkova pro brambory a k Tatarům pro omáčku. Podle plakátů tady minulý týden proběhla akce Staropramenu „Nábor do pivního výcvikového střediska“. To je taková ta docela pěkná a vtipná série reklam na Staropramen. A zase pozdě. Nevím jak to přijde,

ale prostě jedeme v blbej čas. Bud' moc brzy - akce bude za týden - nebo pozdě. Včera skončila. Škoda.

Vydáváme se na závěrečnou část dnešního přejezdu. Zbývá asi 6 km. Ale nějak je to tu pitomé a špatně se nám hledá správný výjezd. Ale máme ho. A támhle za tím kopcem už to bude.

Vyjeli jsme na vrchol a zastavili. Mám nějaké potíže s hrajítkem a tentokrát už to vypadá, že celé akustické zařízení bude za chvíli trvalým pobytem támhle na poli!!!! V pravý okamžik však všechno naskočilo a tak zase jedeme. Po 20ti metrech vyrazil z pole elektrický vůz „ještěrka“ (k vidění na nádražích, nebo na nádvorech podniků, kde k vnitropodnikové dopravě nelze použít vozů se spalovacími motory). Na zádi má obrovský nápis „**FOLLOW ME**“ na kabině „**super fuel Fernet**“ a podobně. Ano. Maroš je fakt cvok a rozhodl se nás do vesnice navést tímto způsobem.

Za pár okamžiků „přistáváme“ na dvoře. Uvítání je opravdu důstojné. Flaška fernetu 2x opsala kolečko po přítomných a byla schována kdesi v baráku se slovy „takhle teda ne, to by nešlo“.

Příjezdová opatření, večere, oslava příjezdu a hluboko po půlnoci konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Bor u Chroustovic	55,0	3111	58,2	16,2	26-11

Ráno 8.8. čtvrtek

Je mi nějak ne úplně apetytlich. Ne alkoholově, ale zažívačně. Ale nejsem si vědom dietní chyby. Všechno, co jsme konzumovali, mi za normálních okolností dělá velmi dobře.

Je 10 hodin a nevolnost neustupuje. A co víc, mám dojem velmi rychle začínající chřipky. Krucinál! Ostatní jedou autem na nákup. Tak na to nemám. Zůstávám a zaujímám zkroucenou ležící polohu. Po krátkém a stručném rozhovoru s panem Hajzlem, kde já jsem důrazně pravil „Bllléééé!!“ a on velmi laskavě odpovídal „Mlask mlask mlasky mlask“, se mi udělalo lépe a usnul jsem spánkem břichabolestivých.

Zase mě něco budí! Ale už zatr...sagr... GRRR!!! Aha je 16.30 a ostatní přijeli... Odkud oni to přijeli. Původně mluvili o nákupu... Nechápu. Hlavně mi to nikdo nevysvětluje.

Nacpali do mě nějakou chemii a musím říct, že je mi lépe. Akorát je mi nějak slabo a nemůžu vstát. Maroš mluví o objednávkách rakví pro mě a tak. Souhlasím. Ale chci takovou, aby víko při zavření mělo dubový zvuk! Může být i elektronický. Je mi totiž jasné, že moji povedení kamarádi určitě chtějí objednat nějaký překližkový šmejď, možná i bez laku. Já je znám!

Večer jsem schopen krátké vyjížďky na ještěrce po nejbližším okolí, ale pak zaležám a je po mě.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	30-9

Ráno 9.8. pátek

Probudil jsem se. To je první úspěch. Je krátce po deváté. Ostatní spěj. Ale ba ne. Maroš sedí. Za co? Za dietní chybu. Stejně je místní pan Hajzl nanejvýš shovívavý. Ale nakonec je to jeho práce.

Mám pocit vybité baterie. Nejsem schopen podat žádný výkon a energie rychle klesá. Tak takhle by to nešlo! Sezobnul jsem pár mňamek a šel si zase lehnout.

Po jedenácté Maroš zatroubil na trubku od vlakové sirény budíček a šel si zase sednout. To bude dneska veselo. Mně je docela dobře.

Po snídani prolezáme barák a hledáme součástky na stavbu zesilovače, aby moje hrajítko mohlo kloudně a nahlas hrát. Za celý den jsme nenašli. Jak by taky jo, když Maroš neustále odbíhal a vracel se tak po půlhodině. Pravda, já jsem toho využíval k odpočinku. Marcela je celou dobu s námi a má oči navrch hlavy. Tolik věcí technického rázu na jednom místě ještě neviděla. Nedivím se, ono je tu totiž uskladněno od porozebraného nákladáku přes autobus k několika osobákům, včetně mnoha regálů s náhradními díly, dále od jednotlivých elektronických součástek, přes osazené desky až po funkční bloky všeho možného. Najít tu můžete několik tun součástek a bloků na všechny druhy praček a jejich příslušenství, sporáků, mikrovlnných trub, různých topidel a ohříváků, chladidel a lednic, vodovodních potřeb, topenářských propriet, celé hromady náradí včetně speciálního, které znají použít jen opravdoví specialisté v daném oboru, a v neposlední řadě dvě tuny šroubů a matek nerůznějších velikostí délek a tvarů. To je jen stručný výčet. V reálu je toho tady nasysleno mnohem víc. Jak co do množství, tak co do sortimentu. A všechno, dle Marošových slov, pro vlastní použití.

Marcela s Vendulou, Marošovou princeznou,

připravily jídlo. Přerušujeme hledání. Maroš do toho akorát píchnul, nespokojeně zahučel a odešel, však víte kam. Po jídle odpočíváme, kecáme o všem možném a kolem páté se ještěřem přesunujeme k místní hospodě. Je tu zvykem ukázat návštěvu celé vesnici. Ale po dvou pivech odcházíme, protože Marošovi je viditelně z nevolno a chce posedět v domáckém prostředí. Doma rozebíráme slovně zdejší život a lidi. Marcela je jak v Jiříkově vidění. Je pravda, že už toho s Hell's na vesnicích zažila dost, ale takováhle sonda ji viditelně šokuje. Myslím, že si začíná vážit Prahy, paneláku...

Na jedné z těchto fotografií nás čeká krásná kněžna...

a jdeme spát.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	25-8

Ráno 10.8. sobota

Ráno mě probudil močový měchýř v půl šestý. Než jsem se vrátila ze záchodu, Dig byl vzhůru. Venku bylo hezky a tak mě napadlo jít na procházku. Sice jsem to jen tak plácla, ale Dig se toho chytil. A tak jsme se šli podívat na východ slunce. Po hodině jsme se vrátili z procházky, a protože se nám nechtělo spát, četli jsme si, a to již třetí knihu na této dovolené, s názvem „Pán prstenů I Společenstvo prstenu“. Po přečtení kapitoly se mi začalo chtít spát. A tak jsme v 7:30 ulehli k zimnímu spánku.

V půl jedenácté nás probudil hlad. Vstáváme, snídáme a přemýšlíme, co dnes budeme dělat. Dig chtěl dát za každou cenu dohromady hrajičko* a já jsem si celé odpoledne četla časopisy „ABC mladých techniků a přírodovědců“. Přitom jsem poslouchala a smála se rozhovoru kluků, jak si každý mele svou ohledně hrajička, co a jak připojit. (Dig stál na dvoře u kola a Maroš seděl v jeho velmi oblíbené kadiboudě). Vypadalo to, že každý měl kus pravdy ale nějak se nemohli shodnout. Ohromná zábava.

V podvečer jsme šly s Vendulou zkontrolovat západ slunce a oba slovutné opraváře nechali svému osudu.

Po návratu tu byl další program. Maroš nás odvezl Ještěrem do místní knajpy. Tady jsme byli seznámeni s místní honorací – hospodským a pár pivními měchama. Po marném pokusu nás opít jsme se taktně vzdálili a když se setmělo, upekli jsme si na ohýnku buřty, probrali události prošlého dne, kriticky zhodnotili kde co a kdekoho a pod vlivem této nálady se šli projít nočním Borem a jeho okolím. A pak hajdy na kutě. Tak dobrou, zítra.

Mcl.

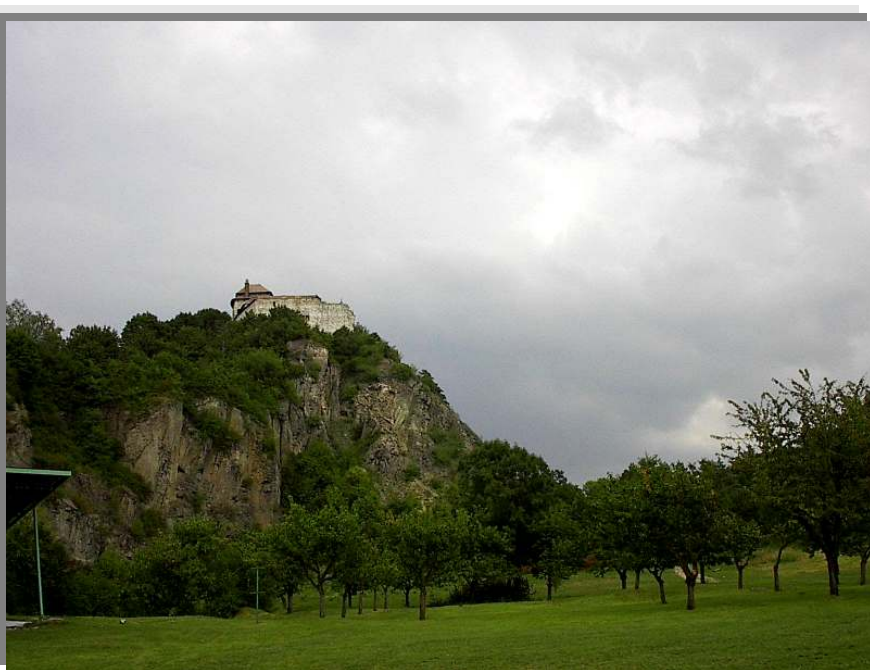
* Přehrávač MP3, umístěný na kole a soustavně zlobící.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	23-7

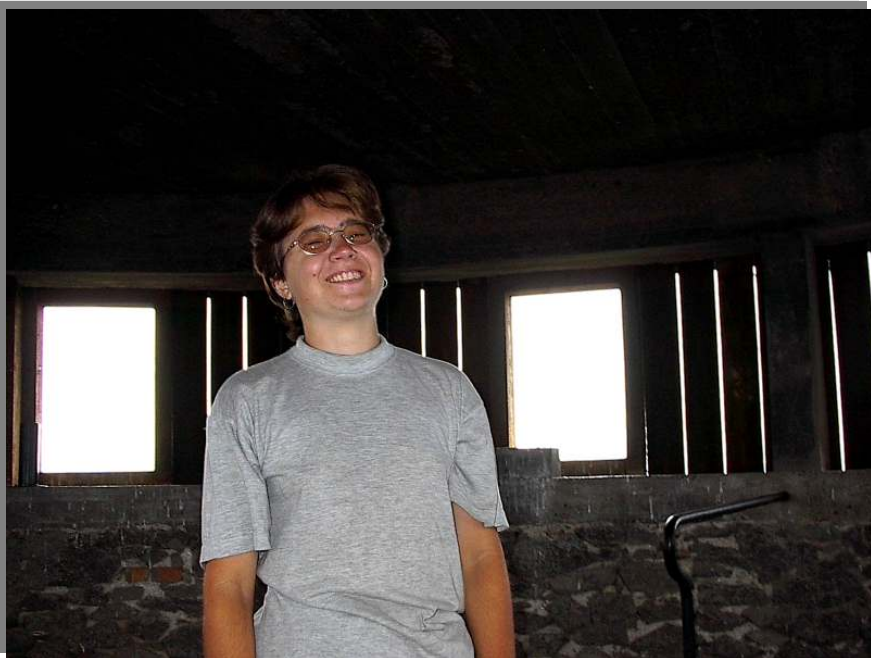
Ráno 11.8. neděle

Tak jo, je tu zase nějak rychle nový den. Vstáváme a snídáme rohlíky se slaninou. Vendula s Marošem se rozhodli, že se pojedem podívat na Kunětickou Horu – zříceniny hradu, abychom nebyli úplní kulturní barbaři. A protože je to dobrý nápad a ještě jsme tam nebyli, souhlasíme. Společně nastupujeme do vozu Škoda 120 a vyrážíme.

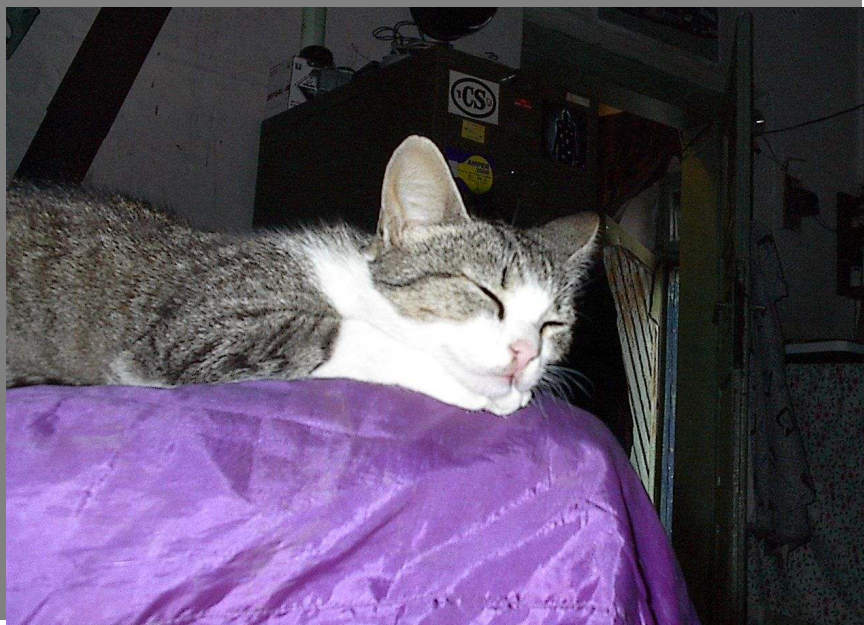

Je to tu dost pěkný. Částečně to tu opravují a postupně zpřístupňují.

Cestou zpátky zjišťujeme, že máme hlad a marně hledáme restauraci, kde by vařili. Nakonec zastavujeme v obchodě a kupujeme 2 pizzy a další zásoby. Po příjezdu je Maroš doupravil a podával. Byly výborné! Ještě chvíli povídáme a pak upadáme do postýlek.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	29-14

Ráno 12.8. pondělí

V noci přšelo. Naštěstí se nás to týkalo jen v případě návštěvy kadiboudy. Do ní sice nepřšelo, ale cestou k ní a od ní jo. Ráno se budíme celí rozlámaní. Jdeme vytáhnout z pelechu Vendulu s Marošem. Oba jsou velmi šťastni. Zvlášť Maroš, protože místo toho, aby pokojně spal, velkou část noci strávil na trase barák – kadibouda a zpět. Tak jako v posledních třech dnech většinu času.

Snídáme a pak se jedeme podívat do Magnetu. Je to obchod se vším možným herberkem. Plno náhradních dílů – šroubky, vruty, sporáky, klávesnice a monitory (pouze černobílé) k počítači, psací stroje, trubky ke kamnům, žárovíčky... Taky jsme si tam pár věcí koupili za celých nehorázných 150 Kč! – „analogový monitor“ pro PANA HOSTITELE, hadici k vysavači (aby se dala uklízet Jeskyně), klávesnici k počítači i s příjemnou opěrkou pro ruce, tácek na mlisky, ... Po mnoha hodinách strávených přehrabováním polic, regálů, beden a krabic jedeme zpět. Sotva jsme

přijeli, začalo lejt. A pršelo, pršelo, a pršelo, pořád a pořád. To je otrava! A celou noc. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	23-7

Ráno 13.8. úterý

Ráno pořád prší. Jdeme snídat. Máme puštěnou televizi a sledujeme aktuální novinky o povodni blížící se ku Praze. Jak o povodni?!? Televize se stává magnetem. Nechápeme. Pak se rozhodujeme, že pojedeme do Prahy. Balíme a nakládáme vše do auta. Nakonec jsme dali naše kola na vlek, připevnili je a vyrážíme k domovu. Cestou doufáme, že se dostaneme přes most. A jsme v Praze. Kola necháváme v Jeskyni a pak se rozcházíme domů.

Epilog: Takhle nějak jsem si představovala aktivní pohodovou dovolenou. Tedy až na událost s Martinem a Terezou a než jsme přijeli k Marošovi.
MCL.

Ještě bych se rád zmínil o těch povodních.

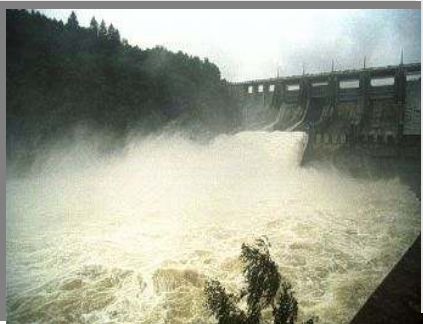
Rozhodnutí, že pojedeme domů, padlo poté, co jsme v televizi viděli neuvěřitelné obrázky z Českých Budějovic, Plzně a povodí řek ústících do Vltavy. Všude voda, zkáza, neštěstí. V Praze je pod vodou Střelecký ostrov. Jak je to možné? Velká voda přeci Praze nehrozí. Je tu Vltavská kaskáda a ta má Prahu chránit. Nebo, že by nám zase lhali?! Ale co, jeden ostrov nic neznamená.

Během cesty domů však cítíme, že nejspíš nezůstane u jednoho ostrova. Jedeme přes Běchovice a ono se jim tu rozlilo Rio Rokytka. Takovej potůček, kterej jindy nestojí za řeč a on jim tu zaplavil pole, louky, lesy, silnice, autobazary a další. Po příchodu domů zapínám televizi a nemohu se od ní odtrhnout.

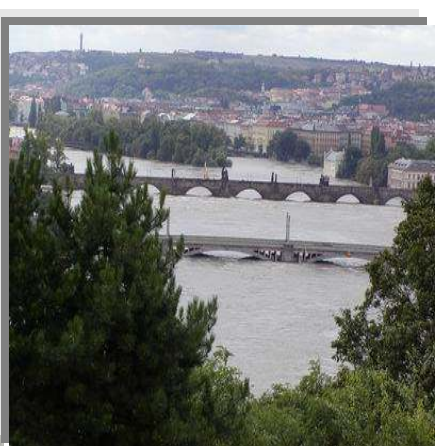

Provoz linky tramvaje č. 4 v Plzni opět obnoven

Jak ale vidíte na posledním obrázku, humor českého človíčka neopouští i když je úplně v ...

Celková technická data:

Čtyři skalní...: Martin, Tereza, Marcela Dig

Oddíl 1.01

část

Oficiálně přiznaná
kilometráž

1313 km

Daniely

Oddíl 1.02

říšťe

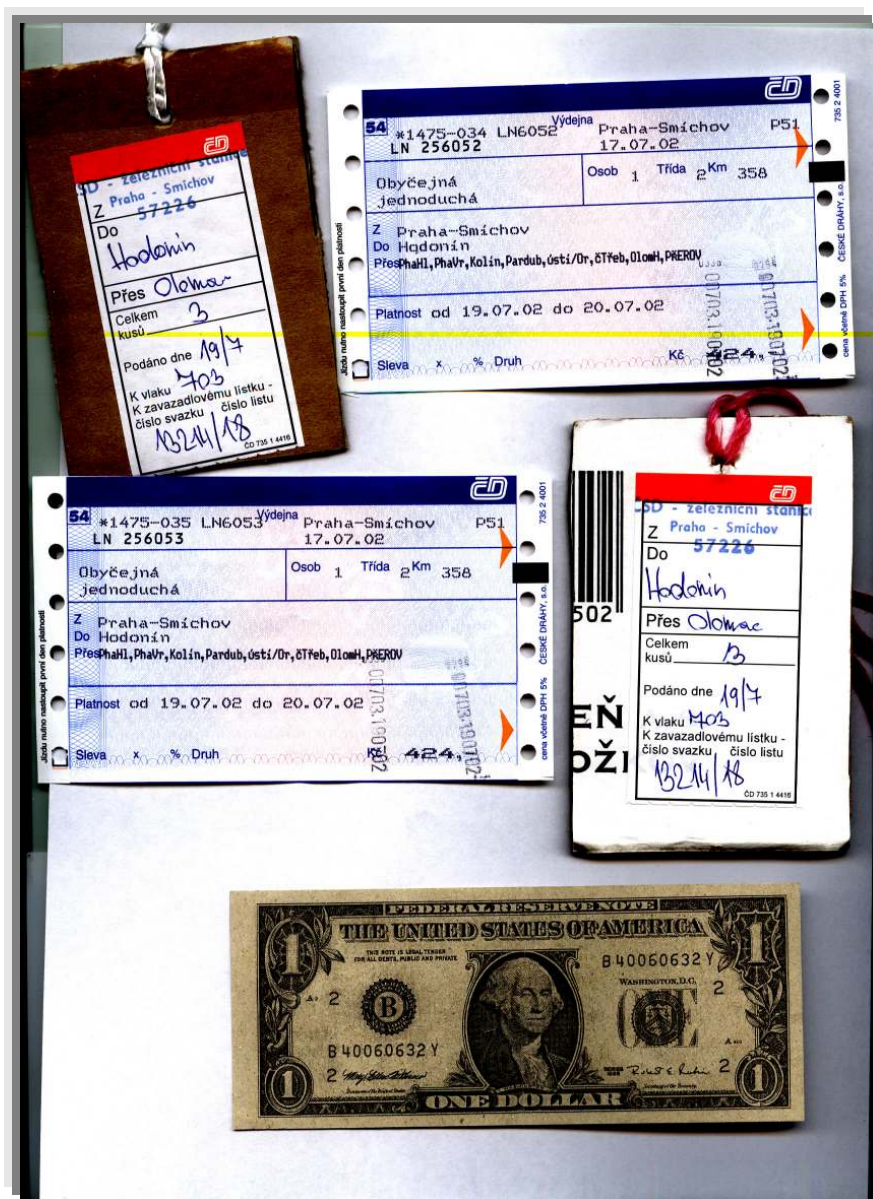
Místa přenocování

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	1798	0	0	27
Rohov	37,5	1830	32,9	16,1	28-15
Šoporňa	50,5	1905	74,7	20,8	33-14
Štúrovo	34,0	2007	101,7	20,1	34-13
Budaros	62,5	2088	81,2	15,1	37-11
Bakonykuti	54	2172	84,1	17,7	33-12
Bakonykuti	0	2172	0	0	29
Komárno	42	2241	69,1	15,7	33-16
Kamenica nad Hronom	32,5	2297	54,9	17,9	32-9
Záhorce	42,5	2379	82,2	18,8	33-7
Hodejov	51,5	2467	87,9	15,4	31-12
Gombasek	54	2531	63,5	18,1	36-15
Gombasek	45	2536	5,3	10	33-15
Dobš.Lad.Jaskyňa	58,5	2596	59,2	15,0	26-11
Lučivná	61,0	2640	44,4	17,4	29-11
Liptovská Mara	61	2695	55,0	19,8	28-14
Hubová	49,5	2762	66,3	20,0	30-12
Kotešová	43,0	2831	69,2	20,5	33-10
Lidečko	40,0	2904	72,9	17,7	32-15
Kojetín	50,5	2975	70,6	18,6	33-13
Svitavy	56,0	3053	77,8	16,1	26-15
Bor u Chroustovic	55,0	3111	58,2	16,2	26-11
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	30-9
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	25-8
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	23-7
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	29-14
Bor u Chroustovic	0	3111	0	0	23-7

Osoby jejich zkratky a písmo:

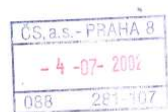
Markéta (*Mrk*), Marcela (*Mcl*), Michal (*Msh*), **Martin** (**Mtn**), *Tereza* (*Trz*),
Lenka (*Lnk*), *Dig* (*Dig*), *Pavel* (*Pvl*), **Šimon** (**Smn**).

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

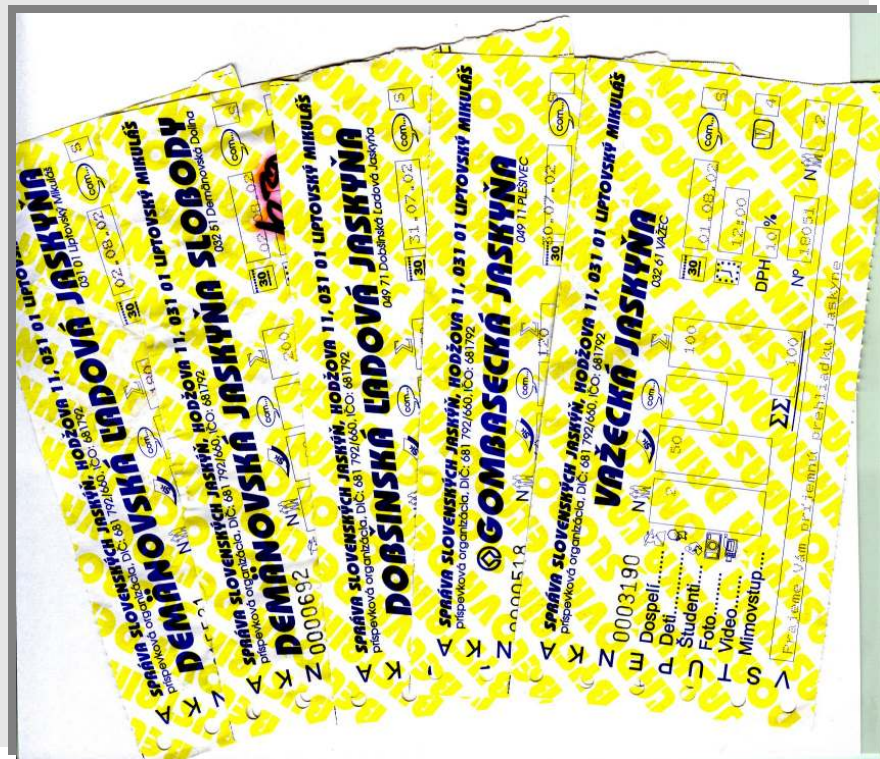
No a na konci zbyl ONE DOLLAR...

ČESKÁ SPORITELNA		Oblastní pobočka Praha 8 Sokolovská 1 18653 Praha 8		POKLADNI DOKLAD CASH VOUCHER	
IC: 45244782 DIC: 001-45244782		Pokladna/Cash 163	Datum/Date 03.07.2002 14:46	Doklad č./Voucher N. 86/1	
Prodej valut FO Klient/Client					
Poznámka Prodej/Sell 130.00 EUR Částka slovy Jednostoticeť 0/100 EUR		Kurz/Exchange rate 30.140	K úhradě/For payment 3918.20 CZK		
					
Celkem				3918.20 CZK	
K úhradě v hotovosti				3918.20 CZK	
Pracovník odpovědný za účetní případ Marie Franková					
1-4503 Vkladový doklad 09/2001-600				KRPPAP 549/01	

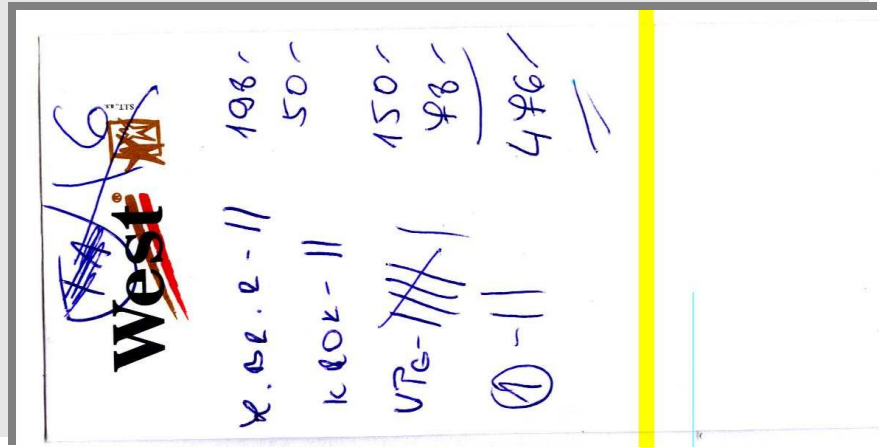
ČESKÁ SPORITELNA		Oblastní pobočka Praha 8 Sokolovská 1 18653 Praha 8		POKLADNI DOKLAD CASH VOUCHER	
IC: 45244782 DIC: 001-45244782		Pokladna/Cash 279	Datum/Date 04.07.2002 13:02	Doklad č./Voucher N. 52/1	
Prodej valut FO Klient/Client					
Poznámka Prodej/Sell 1300.00 HRK Částka slovy Jedentisicťista 0/100 HRK 30.00 EUR Částka slovy Třicet 0/100 EUR		Kurz/Exchange rate 4.210 30.140	K úhradě/For payment 5473.00 CZK 904.20 CZK		
					
Celkem				6377.20 CZK	
K úhradě v hotovosti				6377.20 CZK	
Pracovník odpovědný za účetní případ Tomáš Langweil					
1-4503 Vkladový doklad 09/2001-600				KRPPAP 549/01	

Zase nás obrali!

ESTERNA
ENTRADA
F. 177/13

Jeskyňe? To je díra v zemi. Chodby tak, tak, to vám nikdo nemůže vzít!

Nam nam...

Hrad 1: 00:00 hod.

0007240

Celkem osob: 2

Vstupné:	plné	2	70 Kč
	snížené	0	0 Kč
	ostatní	0	0 Kč

Cena celkem: 70.00 Kč

11.08.2002

Tisk Koloseum

Bez komentáře.

Tak a to je o letošní Expedici, i o tom co následovalo, všechno.

Dig

***Děkovátko:**

HELL'S TOUR plus **Praha**

Vám co nejsrdečněji děkuje
za poskytnutí laskavého dobrodiní.

Nezoufejte, už jste na 92. stránce.

© Hell's Tour+ 2002
„DIG“ & „Trz“ & „Mcl“
Neprodejné
dig02@volny.cz

Právě tady končí 92. stránka.